

Volba pastorační rady farnosti

V předešlých dvou číslech jsme informovali o jednom z hlavních výstupů synodního procesu, vyhlášeného papežem Františkem. Diskuzní skupinky v naší farnosti poukázaly na potřebu vzniku farní pastorační rady. Skupina synodních moderátorů se schází i nadále, aby podnikla kroky k realizaci výstupů týkajících se naší farnosti. Vytvořila vizi pastorační rady farnosti (dále PRF) a zpracovala první volební řád, kterým se budou řídit historicky první volby členů do PRF.

Poslání PRF

PRF slouží především jako poradní orgán děkana tišnovské farnosti. Jejím posláním je určovat dlouhodobou vizi farnosti. Zajišťuje spojnici mezi farářem a farníky, rozvíjí spolupráci s charitou aj. organizacemi. PRF dále koordinuje aktivity ve farnosti. V modlitbě rozlišuje podstatné, reflektuje nápady a hledá charismata farnosti.

Složení PRF

Mimo duchovní správce naší farnosti (děkan a kaplan) bude PRF zahrnovat 6 členů – 3 budou řádně voleni a 3 potom jmenováni děkanem.

Volební komise

Volební komise, která bude dohlížet nad průběhem voleb, bude složena ze členů far-

ni ekonomické rady, kteří jsou následující: Miroslav Cecava, Petr Čermák, Josef Humpolík, Ilja Krejčí, Juraj Kytner a Pavel Svoboda. Tito lidé nemohou být voleni do PRF, protože pro laiky není možno mít členství v ekonomické radě i ve PRF.

Volební období

Členové první PRF budou jmenováni na dobu 2 let.

Průběh voleb

Návrhy na kandidáty

Návrhy na kandidáty může podat každý farník s právem volit (viz popis níže). Počet návrhů není omezen. Navržený kandidát musí být starší 18 let věku. Nominace může být vložena v písemné podobě do nádob za

pokračování na straně 4...

Milí farníci, letos o předsunutých svatováclavských hodech dostáváte do rukou další číslo Cesty světla. Ještě se můžeme s vděčností ohlednout za prázdninami a poděkovat Pánu Bohu za odpočinek, dovolené, farní tábor a mnohé jiné zážitky. Hody jsou letos posunuté kvůli volbám. Letos volíme zastupitele a část senátu. V naší farnosti také budeme volit členy pastorační rady. Obecním i městským zastupitelům na přímělu sv. Václava vyprosme, ať jim nejde o výhru, či porážku soupeře, ale o společné dobro, ke kterému mohou přiložit svou ruku. Před námi je nový školní rok a někdy se stává, že do budoucnosti hledíme s velkou nejistotou. Před několika dny jsem dočetl knihu rozhovorů s otcem Vojtěchem Kodetem, kde je vzpomínka na jeho maminku, která své vnučce napsala do památníku: Když se ti bude zdát, že se všechno hroutí, tak ve skutečnosti se nehroubí vůbec nic, protože Bůh své bitvy neprohrává. Navzdory všem nejistotám neztraťme tuto naději z víry.

Velké díky Vám všem za vše, co děláte pro farnost i pro dobro potřebných i za tento časopis.

Otec Josef

Biskup Pavel na 18. diecézní pouti v Předklášteří (více na str. 6)

Foto: Člověk a víra: Ladislav Bušek

Dobrovolnické centrum na Tišnovsku

Charita Tišnov vždy s vděčností vítá každou dobrovolnickou pomoc. Dobrovolníci se stali naší součástí a mnohé aktivity – jako je Tříkrálová sbírka, Koláč pro hospic a další veřejné akce, by bez pomoci dobrovolníků ani nebylo možné zrealizovat.

To, jak je práce dobrovolníků potřebná a důležitá, jsme si všichni uvědomili během několika minulých let, kdy nám covid, tornádo na jižní Moravě i válka na Ukrajině opět připomněli, že solidarita a ochota nezištně pomáhat je jedním ze základních pilířů našeho lidství a že rozvoji dobrovolnictví je třeba se více věnovat.

Naším přáním a cílem je vytvořit na Tišnovsku stabilní Dobrovolnické centrum a rozšířit nabídku dobrovolnické pomoci. V našich charitních službách je velká škála činností, na které může dobrovolník navázat. Může si s klienty povídat, číst jim z knížky, dělat jim společnost v domácnosti, na procházce, na výletě, při kulturní či sportovní akci. Je možné se věnovat osamělým lidem, lidem s lehkým mentálním postižením nebo dětem v tíživé životní situaci. Každý dobrovolník může využít svůj potenciál a nabídnout klientovi to, co je mu nejbližší.

Dobré srdce domů pro osamělé seniory

Nový dobrovolnický program se zaměřuje na pomoc osamělým seniorům, v rámci kterého dobrovolník jednou za jeden či dva týdny pravidelně navštíví osamělého seniora a věnuje mu 2–3 hodiny svého času. Ještě před tím se ale dobrovolník, klient i koordinátor dobrovolníků potkají na společné schůzce, aby společně probrali svoje představy, požadavky a očekávání. Pokud se po prvních návštěvách ukáže, že si dobrovolník i klient vyhovují, nebrání nic dalšímu setkávání. Charitní dobrovolníci mají s Charitou sepsanou smlouvu o dobrovolnictví, jsou vyškoleni, pojištěni a účastní se pravidelných supervízií. Koordinátor dobrovolníků je ve spojení s dobrovolníkem i klientem a dostává se mu tak zpětné vazby z obou stran. Na základě ní je pak možné vzájemná

setkávání utvářet tak, aby mezi dobrovolníkem a klientem vznikl dlouhodobý stabilní vztah založený na spolehlivosti, vzájemném respektu a radosti ze společně stráveného času.

Společné trávení času s klienty Chráněného bydlení Skryje

Naše Chráněné bydlení ve Skryjích poskytuje domov i zázemí sociálních služeb lidem s lehkým nebo středně těžkým mentálním postižením, doprovázené někdy také postižením tělesným. Věk uživatelů je od 18 let. Rádi by mezi sebou uvítali někoho, s kým by si mohli popovídat, kdo by přichystal tvořivý program na zahradě nebo si s nimi třeba jen tak vyšel na vycházku. Pokud vám dává smysl věnovat svůj čas právě těmto lidem, je tu pro vás náš druhý dobrovolnický program. S klientem chráněného bydlení můžete vyrazit na společný výlet do Tišnova nebo do Brna, doprovodit ho na kulturní, sportovní či jinou akci. Většina z nich má ráda zvířata, rádi zpívají a tvoří a nejraději si s někým povídají. Prostředí ve Skryjích

je klidné a klienti obvykle rádi přivítají každou změnu. Není nezbytné, aby byl dobrovolník vázaný na jednoho klienta, pokud však dojde k vytvoření stabilního vztahu, je to vždy přínosem. Na setkávání s klienty nebudete sami, v chráněném bydlení jsou 24 hodin denně přítomni zaměstnanci, kteří vám se vším potřebným ochotně pomohou.

Dobrovolnické centrum chceme postavit na osobním přístupu jak k dobrovolníkovi, tak ke klientovi. Koordinátorka dobrovolníků navýšením úvazku dostala více prostoru věnovat svůj čas oběma skupinám a snaží se jak o funkční nastavení dobrovolnické služby, tak i o zpětnou vazbu a řešení případných obav nebo nejasností, které mohou dobrovolnictví provázet.

Pokud máte zájem o více informací o dobrovolnictví nebo vás zaujal přímo některý z našich programů, kontaktujte prosím koordinátorku dobrovolníků Oblastní charity Tišnov Kateřinu Maláškovou; tel.: 604 197 293; mail: kateřina.malaskova@tisnov.charita.cz.

*** Kateřina Malášková

Foto: Oblastní charita Tišnov

Farnost Tišnov běhá

Jak zmínil P. Josef v jednom ze svých jarních kázání, tišnovská farnost je zvláštní tím, že běhá – pro dobrou věc. Jednou v roce na největší outdoorové charitativní akci v Česku jménem You Dream We Run (YDWR) sestavuje mládež z farnosti tým běžců, který má za úkol udržet v oběhu štafetový kolík po celých 24 hodin, a to na oválu atletického stadionu v Blansku. Za každé kolečko, které kolík oběhne, věnuje sponzorská firma 2 Kč – na splnění snu lidem, kteří jsou nejrůznějším způsobem zdravotně omezeni. V přáních se vyskytují např. pobyty ve specializovaných lázních, u moře či jízda na koni nebo čtyřkolce.

Tišnovský tým s názvem FarTi (Farnost Tišnov) se účastnil letos už po čtvrté. Když běh v sobotu přesně v poledne začínal, byla na startu spousta čerstvých FarTi běžců, ale většina se šetřila na noc. Tým FarTi, byl odhodlaný zachovat tradici z loňských let, udržet štafetu v běhu i přes noc, a nasbírat tak co nejvíce koleček pro dobrou věc – v tom čase, kdy si spousta ostatních týmů dopřává nočního odpočinku. Zvlášť v odpoledních hodinách a s přicházejícím večerem se ukázal největší silou FarTi počet členů – tým nestojí jenom na pravidelných vytrvalých běžcích, kteří celý rok pilně trénují, největší oporou se ve 3 ráno ukáží ti členové, kteří večer

před akcí svěří svoji přípravu upřímné modlitbě, aby na stadionu nevyputili duši a s vypětím i posledních sil nenechávali kolík zastavit se.

V tomhle duchu proběhla noc ze soboty na neděli. Nedělní svítání bylo pro většinu bolavých nohou a lýtek v křeči skutečným úsvitem naděje, že přece jenom přežijí závod všichni. Během noci nikdo neměl moc motivace sledovat počet koleček na světelné tabuli. Na ní byly po celou dobu online viditelné výsledky všech týmů na stadionu. Členové FarTi brzy po ránu měli už hodně přes 500 koleček a svým výkonem mezi více jak 50 týmy byli na 7. místě. Pro bolavé nohy, po více jak 16 hodinách na ová-

le, bylo číslo na obrazovce a neustálé připomínání, že je vše pro dobrou věc, jediným účinným prostředkem mobilizace posledních zbytků sil.

Cílem bylo pokořit 800 koleček, což se nakonec o pouhých 3 kolečka nespěšilo. Znamená to pro tým dobrou zprávu, že máme stále před sebou metu, na kterou budeme útočit příští rok, a motivaci pro nadšené běžce pro intenzivnější trénink nebo častější modlitbu za rychlé nohy.

Tým podporuje jeden druhého vzájemně jak mezi běžci, tak směrem k těm, jejichž sny se podařilo na letošním běhu splnit. Proto je nejdůležitější počet lidí, kteří se zapojí – za plnění snů a za dobrou věc.

*** Vendy Karásková, Vašek Štěpánek

Foto: Václav Kytner

Návštěvy nemocných

Jeden z důležitých úkolů nás kněží je udělovat svátosti a to jak v kostele při bohoslužbách, tak např. při návštěvách nemocných doma nebo ve zdravotnických zařízeních. Rád bych Vás všechny, kdo na delší či kratší dobu nemůžete kvůli zdravotnímu stavu přijít do kostela, povzbudil, abyste přijímali svátosti doma. A pokud o někomu doma pečujete, návštěvu kněze mu klidně nabídněte.

Pravidelně jednou za měsíc navštívíme řadu lidí, kteří nemohou při-

cházet do kostela, a chodíme také do tišnovské nemocnice, do domova pro seniory i na penzion. Návštěvu kněze je možné zprostředkovat i v brněnských nemocnicích. Kdo touží po častějším svatém přijímání, k tomu rádi přijdou akolyté nebo akolytky.

Rádi přijdeme jen tak k rozhovoru, ke společné modlitbě nebo ke slavení svátostí. Návštěva kněze neznámá, že pak už člověk musí zemřít a je konec. Kromě svatého přijímání a svatě zpovědi lze přijmout i svátost nemoc-

ných, při které se na prvním místě modlíme za uzdravení a Bůh kromě uzdravení dává i odpuštění hříchů a sílu nést obtíže nemoci nebo stáří.

Rozhodně se také nemusíte bát, že by nás kněze taková návštěva obtěžovala, vždyť kvůli tomu jsme tady a je to jeden z našich hlavních úkolů. Na pozvání rádi přijdeme. Jistě, že Pán Ježíš má i jiné cesty, kterými se může člověka dotknout a projevit mu svou lásku a milosrdenství, než jsou svátosti. Tyto však ustanovil pro nás, pro naše dobro a pro naši jistotu.

*** Otec Josef

...pokračování ze strany 1

tímto účelem předem označených v místech voleb. Návrh na kandidáta by měl obsahovat jméno a příjmení navrženého a kontakt na něj (nejlépe telefonický).

Oslovení kandidátů

Navržení kandidáti budou osloveni za účelem zjištění zájmu kandidovat ve volbách PRF. Ti, kteří budou s kandidaturou souhlasit, se stanou platnými kandidáty voleb. Pokud budou navržení kandidáti, kteří jsou v příbuzenském vztahu (manželé, sourozenci, (pra) rodič a dítě), budou požádáni, aby do PRF kandidoval pouze jeden z rodiny.

Představení kandidátů

Kandidáti na členy PRF budou představeni s dostatečným předstihem před dnem volby prostřednictvím medailonku na farním webu a na nástěnce.

Den volby

V den voleb obdrží voliči hlasovací lístky se jmény kandidátů, kteří souhlasí se svou nominací. V tomto lístku vyznačí 3 preferované kandidáty a lístek odevzdají volební komisi. Volební lístky, kde budou zatrženi více

než 3 kandidáti, budou považovány za neplatné. Volby budou probíhat během jednoho víkendu, konkrétně po nedělních mších svatých v kostele sv. Václava v Tišnově a v bazilice Porta coeli a po sobotní mši svaté v kapli tišnovského Centra sociálních služeb.

Výsledky voleb

Po proběhnutí voleb sečte volební komise všechny hlasy a vyhlásí tři vítězné kandidáty. Výsledky voleb budou zveřejněny na nástěnkách výše zmíněných kostelů a na webu farnosti.

Volba na dálku

Farníci, kteří se ze zdravotních či jiných důvodů nebudou moci zúčastnit voleb přímo v kostele, uvědomí o této skutečnosti děkana, který následně pověří členy volební komise, aby farníka navštívili na uvedené adrese během volebního víkendu. Změnu volebního místa je nutno nahlásit nejpozději 14 dní před volbami.

Právo volit

Právo volit má každý svéprávný farník starší 18 let, který je členem katolické církve a má bydliště v rámci naší farnosti nebo případně chodí v rámci této farnosti běžně na mši svatou.

Zvolen může být svéprávný kandidát starší 18 let, který se účastní života farnosti a není členem farní ekonomické rady (viz informace o složení volební komise). Nemohou být zvoleni dva kandidáti v přímém příbuzenském vztahu (sourozenci, manželé, (pra)rodiče a děti).

Volební harmonogram

- **18. 9. až 2. 10. 2022**
podávání návrhů na vhodné kandidáty
- **3. 10. až 9. 10. 2022**
zjišťování zájmu navržených kandidátů kandidovat
- **do 9. 10. 2022**
oznámení volby na dálku
- **10. 10. až 23. 10. 2022**
představení kandidátů
- **22. a 23. 10. 2022**
hlasování
- **30. 10. 2022**
zveřejnění výsledků voleb

*** Veronika Mičulková

Kurz katecheta

V Brněnském biskupství od října 2021 do konce května 2022 probíhal Kurz katecheta, který slouží k přípravě učitelů pro výuku náboženství na všech stupních škol – od mateřských školek

až po střední školy. Tento kurz navazuje na Teologický kurz, který se konal v loňském roce. Kurz organizuje paní Marie Šumberová a probíhal na Petrově a na Biskupském

gymnáziu. Více informací o kurzu naleznete zde: <https://kc.biskupstvi.cz/kurz-katecheta/>. Kurzu se účastnilo přibližně 50 lidí, byl rozvržen do 13 sobot a výuka probíhala od 9 do 15 hodin. Součástí kurzu byly různé zajímavé přednášky či série přednášek – např. Využití multimédií ve výuce, Psychologie, Duchovní život, apod..

Z Tišnovska jsme se kurzu účastnily 4: Marie Hofírková, Jana Křížová, Lenka Kubizňáková a já. Kurz byl výborný, velmi nám rozšířil obzory v oblasti práce s dětmi a díky němu se můžeme zapojit do výuky náboženství ve farnosti. Pokud byste měli o kurz také zájem, tak se do 15. září запиšte na Teologický kurz (<https://kc.biskupstvi.cz/teologicky-kurz/>) a v následujícím roce pak budete moci absolvovat i Kurz katecheta.

*** Radka Svobodová

Foto: Jana Křížová

Farní klub seniorů v Tišnově zahájil svou činnost

Při schůzkách koordinátorů synodních skupinek byla několikrát zmíněna potřeba rozvíjet aktivity a setkávání seniorů při různých zájmových činnostech a aktivitách. První realizovanou akcí bylo promítání filmu o Páteru Piovi z Pietrelciny s názvem **Mezi nebem a zemí – Páter Pio**, která se konala **21. 4. 2022 v 17,00 hodin v prostorách farní klubovny v Tišnově**. Pro příjemný začátek setkávání bylo připraveno i malé pohostění. Úvodního slova se ujal pan Kos a následně byl promítán první díl tohoto zajímavého filmu. Otec Pio byl italský kněz a světec, který byl známý zejména pro svá stigmata. Je mu rovněž přisuzováno mnoho zázraků, např. jasnovidectví nebo bilokace. První část filmu se nám moc líbila, a proto jsme se na závěr setkání dohodli na dalším termínu, kdy bude promítána druhá část filmu. Termín byl stanoven na **19. 5. 2022 opět v 17,00 hodin**. I druhého promítání se zúčastnilo asi 15 účastníků, převážně senioři, i když všechny akce jsou otevřeny všem. Další film s ná-

zvem **Molokai** byl promítán **9. 6. 2022 v 17,00 hodin**. Tento film byl příkladným svědectvím o životě a obětavosti belgického kněze a světce Damiána de Veuster, misionáře malomocných na ostrově Molokai. Tito malomocní byli vyhoštěni a ponecháni bez jakékoliv pomoci. Otec Damián svou odvahou, vírou a vytrvalostí přesvědčil své představené v řeholní komunitě i lidi ve vládě, aby mu poskytli prostředky na výstavbu kostela a obydlí na ostrově. Podařilo se mu také zabezpečit více léků a pomoc lékaře a sestřiček. Nakonec se i sám otec Damián nakazil malomocenstvím a zemřel mezi těmi, kterým obětoval svůj život. V roce 2009 byl svatořečen papežem Benediktem XVI.

První pohybovou a duchovní akcí byla **pěší pouť na Vranov z České – Cestou radostí Panny Marie v sobotu 25. 6. 2022** na svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Společný odjezd vlakem z Tišnova byl v 8,29 hod. Byli jsme překvapeni, že se nás sešlo více než 20 účastníků, včetně dětí. U každého zastavení

jednotliví poutníci a poutnice vždy přečetli úryvek z komentáře autora k obrazu na kapličky a příslušnou část evangelia. Mezi jednotlivými zastaveními jsme se po cestě modlili růženec. Velmi nás potěšilo, že se celé pěší poutě zúčastnil i náš pan děkan Josef Rybecký, který také na Vranově sloužil naši společnou mši svatou, na kterou dorazili ještě další naši poutníci, kteří jeli autem nebo dalším vlakem a autobusem. Obdivuhodné bylo i to, že všichni pěší poutníci se pěšky vraceli i zpět až do České na vlak. Pan děkan dokonce došel pěšky až do Tišnova. Pouť se nám moc líbila a naplnila nás radostí. Další naší poutí byla **pouť ke svaté Marii Magdaleně u kapličky na kopci Bozince nad Doubravníkem v neděli 24. 7. 2022**. Společně jsme odjžděli z Tišnova vlakem 8,47 hod. Průvod vycházel 9,30 od kostela za doprovodu dechové kapely a stoupa-lo se do vysokého kopce, ze kterého byl kouzelný pohled na farní kostel. Bylo krásné letní počasí a mše svatá na kopci Bozince byla nádherná. Byli jsme potěšeni, že z Tišnova a okolí se zúčastnilo 24 poutníků.

Akce jsou pořádány pro všechny a moc rádi uvítáme další účastníky.

*** Marie Sendlerová

Foto: Jana Křížová

Opravy stále pokračují

Tišnov

V letošním roce se nám výměnou krytiny na jižní straně lodi podařilo dokončit postupnou několikaletou opravu střechy tišnovského kostela. Na nejkritičtější místa byla přidána také ochrana proti padání sněhu ze střechy. Akce byla spolufinancována z Ministerstva kultury a z Jihomoravského kraje. Příští rok doplníme sněhové zábrany i na dalších místech. Avizovaná oprava střechy na faře je stále před námi. Tak snad příští rok. Dále pokračuje příprava projektu na vybudování farního sálu.

Rád bych, abychom svépomocí vymalovali zákristii v kostele a také aspoň částečně svépomocí vybudovali ve věži místnost pro křičící děti, na kterou je připravený projekt. Uvítal bych, kdyby se ve farnosti našel někdo, kdo by tyto svépomocné práce mohl organizačně zajistit.

Letos se také pokračovalo v postupné výměně oken v kapli v Hradčanech.

Předklášteří

V těchto dnech se dokončuje velká oprava baziliky, o které už bylo psáno vícekrát nejen ve farním, ale i v obecním a městském zpravodaji.

Po dokončení všech restaurátorských prací proběhne digitalizace památky. Vytvořením expozice pro návštěvníky bude projekt dokončen. Do konce roku by měl být celý projekt financovaný z Evropské unie a Ministerstva pro místní rozvoj i administrativně uzavřen.

Kromě tohoto hlavního projektu bychom měli s přispěním města Tišnov ještě letos opravit boční oltář Panny Marie Lurdské a jednu barokní zpodobnici.

Během prací byly objeveny další opravy vyžadující a do projektu nezařazená místa, a proto se chystá další žádost o dotace na dokončení toho, co je nutné ještě udělat. Např. oprava vitráže nad portálem, vitráží v jižní lodi, patek sloupů v interiéru nebo oprava zvonové stolice a pořízení ještě jednoho zvonu. Důležité je také pořízení nového oltáře, ambonu a sedes.

Bohu díky, že se opravy daří. Mocrát Vám všem děkuji za stálou finanční podporu farnosti. Děkuji také zaměstnancům biskupství za organizační zajištění těchto oprav i všem farníkům a firmám, kteří se na opravách jakkoli podílejí.

*** Otec Josef

Diecézní pout' rodin v Porta coeli

V sobotu 27. srpna 2022 se v areálu Porta coeli uskutečnila 18. diecézní pout' rodin, jejíž předešlé ročníky se konaly ve Žďáře nad Sázavou. Hlavní program poutě začal pontifikální mší svatou celebrou naším biskupem Pavlem za hudebního doprovodu scholy Cecilka. Biskup Pavel se pak mohl zúčastnit celé pouti až po závěrečné požehnání na cestu a díky tomu mohl neformálně pohovořit s řadou farníků. Navzdory rannímu dešti provázelo celou pout' příjemné počasí.

O bohatý nejen duchovní program se postaralo Centrum pro rodinu a sociální péči a řada dalších partnerů. Jako návštěvníci jsme ocenili zejména vyžití pro děti – výrobu odznaků, skákací hrad, trampolínu, divadlo pro děti s tvarováním balonků, ale i jako dospělí jsme si přišli na své při prohlídkách pivovaru, Planté nebo Porta coeli. Celou akci hodnotíme celkově velmi pozitivně.

*** Veronika Mičulková

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Generálním vikářem brněnské diecéze se stal Pavel Kafka.
- Biskupským vikářem pro pastorační a vzdělávací se stal Pavel Šenkyřík.
- V červenci proběhla v Kostelním Vydří kněžská pout'.
- Hlavními prioritami nového biskupa Pavla se stala modlitba, vztahy a farní společenství a rodina

Aktuality z ČR

- Nový papežský nuncius Jude Thaddeus Okolo dorazil na pražské arcibiskupství.
- Národní synodální setkání na Velehradě proběhlo 6. července.
- Kardinál Czerny, papežův spolupracovník, se zúčastnil 132. plenárního zasedání České biskupské konference.
- V červenci jsme si připomněli 120. výročí narození Josefa Toufara – kněze a oběti komunistického režimu u nás.

Aktuality ze světa

- Papež jmenoval nové Dikasterium podílejícím se na volbě biskupů – v úřadu nastoupí i 3 ženy.
- V Nigérii unesli dva kněze, jeden v rukou únosců zemřel.
- Papež navštívil Kanadu, kde požádal původní obyvatel o odpuštění zla, kterého se v historii dopustila řada křesťanů.

*** Veronika Mičulková

Přehled plánovaných akcí

- **6. 10. 2022** na Petrově: setkání prvokomunikantů s otcem biskupem
- **8. 10. 2022 v 18:00** v Předklášteří: Koncert duchovní hudby
- **17. 10. 2022** v Předklášteří: adorační den
- **23. 10. 2022:** Misijní neděle
- **13. 11. 2022 v 10:15** v Předklášteří: Pout' ke sv. Anežce
- **4. 12. 2022** na Petrově: výročí diecéze
- **4. 12. 2022** v Předklášteří: koncert (bude upřesněno)

Brněnské kostely

Kostel Nalezení sv. Kříže

Tento brněnský kostel je znám spíše pod názvem Kapucínský kostel. Nachází se v sousedství Zelného trhu na nenápadném Kapucínském náměstí.

Historie řádu a kláštera

První misionářská skupina kapucínů přišla do Čech v roce 1599 a založila klášter menších bratří kapucínů v Praze na Hradčanech. Do Brna přišli kapucíni o 4 roky později na pozvání olomouckého biskupa a kardinála Františka z Dietrichštejna. Svůj první klášter postavili před hradbami města poblíž Měniné brány. Tato poloha se klášteru stala v roce 1645 osudnou, neboť v rámci příprav města Brna na obranu proti švédským vojskům musely být všechny stavby vně hradeb preventivně zbořeny, aby se nemohly stát opěrnými základnami nepřitele. Po ukončení třicetileté války v roce

1648 si začali kapucíni budovat svůj druhý klášter, tentokrát uvnitř hradeb, na Uhelném trhu (dnešní Kapucínské nám). Podle projektu Ondřeje Erny byl vystavěn trojkřídlý komplex budov s rozsáhlou terasovitou zahradou sahající až k městským hradbám. Dne 7. května 1656 byl slavnostně posvěcen klášterní kostel Nalezení svatého Kříže olomouckým biskupem Janem Gobbarem. Během 17. a 18. století představoval brněnský kapucínský klášter důležité centrum duchovního života a vzdělanosti, nicméně bratři byli v mnohém závislí také na darech od dobrodinců, zejména šlechty a měšťanů. Působili rovněž jako kazatelé

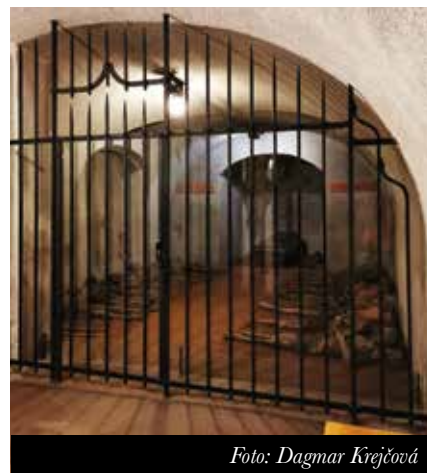

Foto: Dagmar Krejčová

a zpovědníci v dalších brněnských kostelích a ve věznicí na Špilberku. Během 19. a 20. století klášterní život v důsledku josefínských reforem upadal. V roce 1950 byl řád komunisty zrušen a bratři byli z kláštera násilně internováni. Řeholní život se sem navrátil až po změně politického režimu v roce 1989.

Popis stavby

Klášterní komplex je nenápadnou raně barokní stavbou. Byl vystavěn v uniformním kapucínském stylu respektujícím ducha chudoby a prostoty, což byly hlavní ideály hlášené sv. Františkem z Assisi. Během barokní přestavby v polovině 18. století byly k původně jednoduššímu kostelu přistavěny dvě kaple a před hlavním portálem vzniklo schodiště s terasou zdobenou sochami světců kapucínského řádu. Portál kostela působí oproti jiným barokním kostelům velice skromně. Nad vchodem se nachází mozaika znázorňující sv. Františka, jak káže ptáčkům. Světec je zde vyobrazen v typickém hnědém hábitu s dlouhou špičatou kapucí – odtud název „kapucíni“. Mozaika se sv. Františkem nahradila fresku s námětem nalezení sv. Kříže která zdobila fasádu kostela původně.

Z vnitřního vybavení kostela stojí za zmínku zvláště cenný oltářní obraz Nalezení sv. Kříže císařovnou Helenou, namalovaný r. 1655 nizozemským malířem Joachimem Sandrartem, a polychromovaná gotická dřevorezba Madony Immaculaty z 1. poloviny 15. stol. Budova kláštera i s kostelem je chráněna jako kulturní památka České republiky.

pokračování na straně 8...

Foto: Dagmar Krejčová

Krypta

Skromný a nenápadný Kapucínský kostel ukrývá v podzemí unikát světového významu. Jde o hrobku, která vznikla přestavbou sklepů domů stojících původně v místě dnešního kláštera. Jejím autorem je stavitel Mořic Grimm. Mimořádnost hrobky spočívá v tom, že díky vhodnému geologickému podloží a neobyčejně důmyslnému systému průduchů k odvětrávání podzemních prostor byla těla zemřelých postupně a přirozenou cestou vysušena a tím bez jakéhokoli balzamování mumifikována. Pozvolné vysoušení tkání zachovalo původní fyziognomii zemřelého a mnohdy i původní oděv. Tato mumifikace samozřejmě nebyla při stavbě hrobky zamýšlena. Dodnes se dochovalo 41 z původních 205 osob, které byly v kryptě pohřbeny. Těla, která se v průběhu staletí rozpadla, jsou pohřbena v tumbě. Hrobka sloužila k pohřbívání zemřelých od r. 1656 až do r. 1784, kdy bylo pohřbívání do kostelních hrodek císařem Josefem II. zakázáno.

Hrobka byla určena především pro bratry kapucíny, kteří byli pohřbívání velmi prostě a skromně, přesně tak, jak žili. Jejich těla byla pokládána přímo na holou zem s hlavou podloženu kameny nebo cihlami. Měli na sobě řádová roucha bez odznaků hodností, ve zkrácených rukávech svírali růženec. Pouze jednomu mnichovi,

působícímu v řádu přes 50 let, se dostalo privilegia mít v rukou dřevěný kříž místo růžence. Ze 150 zde pochovaných bratří se zachovalo jen 24 těl. Kromě kapucínů byli v kryptě pohřbeni také četní příznivci a podporovatelé řádů, celkem asi 50 osob. Jejich těla byla uložena do dřevěných rakví zdobených ruční olejomalbou a označených kovovým identifikačním štítkem. Díky tomu dnes víme, že jsou zde pochováni jak příslušníci šlechty, tak prostí měšťané. Odpočívá zde např. rodina stavitele kláštera Grimma, nejstarším zemřelým je téměř stoletý polský šlechtic a nejmladším dvanáctiletý chlapec, který zemřel náhle u oltáře jako ministrant. Nejslavnější ostatky patří nechvalně známému vojevůdci Františku baronu Trenckovi, veliteli obávaných pandurů bojujících ve službách Marie Terezie. Během rabování dobytých území získal nejen velký majetek, ale také pověst velmi krutého člověka, který často překračoval své pravomoci. Za své mimořádně kruté činy byl odsouzen k doživotnímu žaláři v pevnosti na Špilberku. Zde se setkal s bratrem kapucínem jako svým zpovědníkem. Ten ho ovlivnil natolik, že těsně před smrtí litoval svého nezřízeného života a věnoval velkou část majetku brněnským kapucínům na dobročinné účely. V závěti uvedl přání být pochován v kapucínské hrobce stejně skromně jako řádoví bratři. Kapucíni však

Foto: Dagmar Krejčová

pro jeho poslední odpočinek vybudovali zvláštní místnost, kde spočívá jeho tělo od r. 1872 v masivní kovové rakvi se skleněným víkem. Z odkazu barona Trencka bylo postaveno tzv. Trenckovo křídlo kláštera, ve kterém je umístěna cenná kapucínská knihovna.

Každého návštěvníka jistě zasáhne nápis nad vstupem do hrobky: „Tu fui, ego eris“, (Tebou jsem byl, mnou budeš), který vyjadřuje pomíjivost života a připomíná nám, že čas, který nám byl dán, bychom neměli promarnit.

Kapucínská hrobka je celoročně přístupná veřejnosti.

*** Dagmar Krejčová

Svědectví

Chtěla bych se s vámi podělit o svůj příběh, kdy jsem zažila, že Bůh je živý.

V mých 15 letech jsme se s rodinou a kamarády účastnili křesťanského festivalu Campfest na Slovensku. Setkala jsem se se svědectvími o tom, co Bůh koná v životech lidí, o zázracích, uzdraveních a o živém vztahu s Bohem-jak opravdu promlouvá k nám... v srdci mi zahořela velká touha toto setkání zažít. Zažít jeho dotek lásky.

V prvních dnech se nestalo nic speciálního. Účastnili jsme se různých koncertů, přednášek. Já v sobě nedokázala uhasit tu zvláštní touhu po něčem víc.

Poslední večer v sobotu naše rodina připravila vše k odjezdu. Ten večer jsem chtěla jít na poslední akci v budově nazvané stodola. Byly to české chvály, což v mých

15ti letech, kdy jsem se nesetkala se Sloveštinou, bylo pro mě přijatelnější než zpívat Slovenské chválicí písně.

Zpívala jsem – po nějaké době, kdy jsem se úplně ponořila do textů písní, jsem uviděla bílé světlo. Nebylo to světlo z reflektorů ani nic takového. To světlo mě najednou obklopilo a já pocítila, že něco vdechuji. S každým nádechem se mi do plic a poté do celého těla vlilo něco jako elektrický výboj, který nebyl nepříjemný, ale naopak. Tento výboj proudil do každé mé buňky až do konečků prstů. Nevím, jak dlouho toto trvalo. Každopádně, když jsme vycházeli ze stodoly po skončení, byla jsem naplněná láskou a radostí tak mocně.

Po tomto zážitku se můj život začal velmi rychle měnit a já jej nabídla celý Kristu. Už nechci žít svůj život pro sebe, ale pro něj a s ním. Začal mít pro mě obrovský smysl a já se chci plnit plnými doušky tím, jak je nádherný, slavný, dobrý a mocný!

*** Vendula Nečesalová

Rozhovor

s Josefem Janouškem

Milý Josefe, děkuji Ti za Tvou vstřícnost, že sis našel čas pro náš rozhovor s Tebou, který bude uveden v našem farním časopisu Cesta světla.

Malý úvod do rozhovoru

Jsem ráda, že mohu našim čtenářům představit našeho bývalého kolegu, který s námi pracoval v Diecézní charitě Brno, a ještě stále pomáhá při úpravě a změnách doplňujících účetních programů ke zjednodušení a urychlení požadovaných sestav a dokumentů. Když jsem s ním vedla přijímací pohovor, velice dobře na mě zapůsobil a vůbec jsem neměla pochybnosti, zda je ten správný člověk, kterého jsme hledali k posílení našeho pracovního týmu. A naše očekávání nejenom naplnil, ale mnohonásobně překonal.

Jmenuje se Ing., Mgr. Josef Janoušek a je velmi skromným a příjemným člověkem, rád se směje, je mimořádně aktivní a výkonný. Je skvělý kamarád a dobrý člověk. V letošním roce byl vysvěcen 18. června v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně na

kněze. Když nám Jožka oznámil, že odchází studovat do Olomouce teologii, byli jsme docela smutní. Ale s ohledem na jeho všestranné předpoklady k jeho zvolenému poslání, jsme mu to nakonec i z celého srdce přáli a provázeli ho modlitbou.

Odkud pocházíš, jak jsi prožíval dětství a mládí?

Pocházím z Moravských Budějovic. Zde jsem také studoval základní školu a potom gymnázium. Měl jsem krásné dětství. Nyní, když mohu jako kněz srovnávat některé životní osudy, to mohu ještě více potvrdit. Všichni jsme v rodině byli vychováni v křesťanské víře. Bohudíky jsme si ji také všichni uchovali i v době dospívání a dospělosti. Na mládí do začátku studia vysoké školy vzpomínám jako na období hledání a utvrzování se v tom, kým je pro mě Bůh. S tím

také souvisela otázka výběru povolání, která „kulminovala“ při studiu na vysoké škole.

Jaká byla vaše rodina?

Byli jsme a stále jsme rodina, kde se máme navzájem rádi. Mám mladší sestru a bratra. Myslím, že čím jsme starší, tím máme k sobě blíže. Sestra se vdala a má čtyři děti. Mít synovce a neteře je nový rozměr, o který je obohacen život kněze. Bohu díky za ně. U nás doma jsme se často modlili společně růženec. Zvláštní úctu jsme chovali ke svatému otci Piovi. Tento svatý kněz několikrát zasáhl do naší rodiny. Bylo to zejména v době, kdy můj taťka onemocněl rakovinou, ze které se uzdravil. I to je důvod, proč mám k otci Piovi tak vřelý vztah.

Co jsi studoval a kde jsi pracoval před nástupem do Diecézní charity Brno?

Po gymnáziu jsem studoval bakalářské a potom navazující magisterské studium v oboru ekonomie. Těch 5 let byly roky, kdy jsem se mohl více zamýšlet nad tím, co vlastně v životě chci opravdu dělat. Byla to doba rozlišování a častého vzývání Pána, aby *pokračování na straně 10...*

Primice

odpověděl na moje otázky. Během těch let jsem pochopil, že Pán mluví, ale jeho hlas je tichý a naléhavý zároveň. Tichý v tom smyslu, že ho člověk zaslechne pouze tehdy, když „utlumí“ hlasy jiné, z tohoto světa. Čím více ztišíme a zaměříme srdce na Pána, tím jasněji rozpoznáme jeho vůli. Zároveň je však Ježíš také naléhavý. Pokud člověk alespoň trochu touží ho poznat, nenechá ho to klidným, dokud se s Pánem nesetká.

Co nebo kdo Tě nejvíce ovlivnil, že jsi začal přemýšlet o tom, že bys chtěl být knězem?

Největší roli příkládám těm kněžím, které jsem v životě potkal a kteří byli opravdovými kněžími – radovali se ze svého povolání a sami skutečně nastoupili na tu dobrodružnou cestu života s Ježíšem. Tito kněží uměli vytvořit potřebné podhoubí pro to, aby mé rozhodnutí dozrálo až k tomu, že jsem vstoupil do kněžského semináře.

Jak Tvé rozhodnutí přijali rodiče nebo prarodiče?

Rodiče velmi dobře. Nemusel jsem se potýkat s tím, jak bohužel někteří jiní bohoslovci, že to jejich rodiče nepřijali. Z mých prarodičů v té době žil už jen jeden dědeček. I ten z toho měl radost.

Jak se Ti studovalo v teologickém semináři v Olomouci?

Studium bylo někdy náročné na skloubení života v semináři a studia

Během obřadu kněžského svěcení

S bratrem Lukášem

na fakultě. Celkově to ale byl pro mě pozeňvaný čas.

Co Tě nejvíce bavilo a čemu bys se chtěl věnovat?

Asi bych našel více předmětů, které byly zajímavé. Byl jsem vděčný za studium dogmatiky u pana profesora Žáka. Díky němu jsem objevil, jak důležitý a hodnotný je základní text církve – Katechismus katolické církve. Nyní začínám působit jako kaplan ve své první farnosti – farnost sv. Tomáše v Brně. To je pro mě momentálně to, co bych chtěl dělat dobře. Jestli se budu později věnovat něčemu specifickému, nechávám nyní na Pánu. To rozhodnutí také záleží na našem novém otci biskupovi.

O čem jsi psal diplomovou práci?

O mučednictví služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly. Jsou to kněží z brněnské diecéze, kteří byli v 50. letech umučeni komunistickým režimem. Toto téma nebylo pro mě nové. Delší dobu se mu věnuji vydáváním bulletinu Testimonium martyrii, který o obou kněžích informuje. Na tvorbě tohoto periodika spolupracují bohoslovci brněnské diecéze a další lidé. Všichni se modlíme za to, aby byli tito kněží brzy blahorečeni.

A co bratr, víme, že také studuje na kněze?

Můj bratr Lukáš vstoupil do kněžského semináře o dva roky později než

já. Mohli jsme tak prožít dva roky, kdy jsme tam byli společně. Oba jsme totiž během studia absolvovali jeden rok studia a praxe mimo seminář v Olomouci. Jeho rozhodnutí udělalo stejně velkou radost u nás doma jako rozhodnutí moje. Jsme si vzájemně oporou na společné cestě ke kněžství.

Co je podle tebe zásadní pro období rozhodování se o budoucím povolání?

V první řadě je to uvědomit si, jestli chceš toto rozhodnutí udělat skutečně s Pánem, anebo mu pouze předložit rozhodnutí své. Někdy je to taková kombinace obojího, která později vykrytalizuje v jeden z těchto dvou přístupů. V obou případech počítáme s Pánem, ale je jasné, že v tom prvním nás to k němu více připoutá. A být připoután k Ježíši je to nejhezčí pouto, které si člověk může zde na zemi vytvořit. Čím silnější toto pouto bude, tím pevnější základy bude mít i celý náš život. V jádru je tedy rozlišování povolání rozhodováním se pro Pána.

Jožko, moc ti děkuji za tvá krásná slova a za tvůj čas, který jsi nám věnoval. Přejí ti do dalšího života hodně radosti a síly k naplnění svého poslání. Ať ti Pán stále žehná a Panna Maria tě ochraňuje. A pozdravuj svého bratra Lukáše, že se za něj také modlíme.

**** Marie Sandlerová*

Marie Restituta Kafková

Obraz v kapli blahoslavené Marie Restituty v nemocnici Hartmannspital
(z obalu knihy *Vhod či nevhod*)

Marie Restituta Kafková, rodným jménem Helena Kafková, se narodila v brněnských Husovicích (v domě na Dukelské 27) dne 1. 5. 1894. Pokřtěna byla 13. 5. 1894 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně-Zábrdovicích. Byla šestým dítětem Antonína Kafky, obuvníka z Náměšti nad Oslavou, a Marie Kafkové z Preštic v západních Čechách. Její rodiče se setkali ve Vídni, kam odešli za prací. Do Vídne se také 2 roky po narození Heleny vrátili a rodina zde zůstala už natrvalo. Bydleli v Brigittenau (čtvrť svaté Brigity), kde žila početná česká komunita. Zde také Helena absolvovala dívčí měšťanskou školu a jeden rok hospodářské školy. Od svých 15 let pracovala jako služebná, opatrovnice dětí a také prodavačka v trafice. V 19 letech nastoupila jako pomocná ošetřovatelka v nemocnici Vídeň-Lainzu. V této nemocnici se o pacienty staraly Sestry od křesťanské lásky třetího řádu svatého Františka (Sorores Franciscanae a Caritate Christiana, SFCC). V práci pro nemocné našla Helena smysl života a rozhodla se vstoupit do tohoto řádu. I když byla rodina Kafkových zbožná, snažila se toto rozhodnutí dceři rozmluvit. Diskuse Heleny s její rodinou probíhaly bouřlivě (např. Helena utekla z domu a pak se zase vrátila), ale nakonec Helena souhlas rodičů v dubnu 1914 získala a zahájila období řeholní kandidatury. Po roce a půl vstoupila do noviciátu a přijala jméno Restituta, které lze přeložit jako Obnovená nebo Navrácená a jehož první nositelkou byla svatá Restituta ze Sory, mučednice ze 3. století. V roce 1916 složila první sliby, o šest let později se kongregaci zasvětila doživotně.

Marie Restituta se velmi rychle vypracovala ve schopnou operační sestru. Získala trvalé místo v nemocnici v Mödlingu, ležícím jižně od Vídně, a zde působila až do roku 1942 jako vrchní sestra na operačním sále chirurgického oddělení. Byla vynikající odborníci a často operatérovi podávala ten nevhodnější nástroj dříve, než si o něj řekl... Byla na ostatní sestry přísná (proto jí také přezdívali Rezoluta), ale zároveň spravedlivá a laskavá. Svou práci nepovažovala za hotovou ani po ukončení operace. O pacienty se starala i po jejich převozu z operačního sálu na oddělení, často po těžké operaci proseděla u nemocného celou noc. Někdy pacienty navštěvovala i po propuštění z nemocnice a nosila jim potraviny.

Marie Restituta byla plná života, komunikativní a měla ráda dobré jídlo a pití. Organizovala oslavy církevních svátků a výročí spolusester a ráda si po práci zašla do blízké restaurace na pivo a guláš. Synovec majitelů restaurace vzpomínal, že ho tetička Restituta naučila pít pivo z lahve, protože tak prý lépe chutná. Den ale vždy zakončila v nemocniční kapli, i když do ní pro své četné aktivity často přicházela až pozdě večer. Sílu čerpala také z každodenní modlitby růžence.

Poklidná situace v Rakousku se prudce změnila na jaře 1938, kdy bylo Rakousko připojeno k Hitlerově německé Říši. Rovněž v mödlinské nemocnici atmosféra zhoustla a našli se zde i sympatizanti s nacisty, mezi nimiž vynikal aktivní člen SS Dr. Lambert Stumpföhl. Naopak sestra Restituta se nikdy netajila svým protinacistickým postojem. Dokonce když bylo zařizováno nové křídlo nemocnice, dala Restituta přes zákaz nacistů do všech pokojů pověsit kříže, které sloužily jako duchovní opora pacientů a patřily v té době k základnímu vybavení nemocničních pokojů. Restitutu chtěli proto z nemocnice vyhodit. Primář ale odmítl s tím, že místo ní nemá náhradu. Takže v nemocnici zůstala – nejen ona, ale i kříže v pokojích. Po této události se nacističtí kolegové o to více snažili sestry Restituty zbavit. Příležitost dostali, když se jim podařilo u Restituty najít kopii protiválečné básničky, kterou nechala Restituta rozmnožit. Na základě toho ji Dr. Stumpföhl udal gestapu, které ji pak 18. února 1942 zatkl přímo na operačním sále. Ve vězení čekala Restituta až do června na zahájení soudního procesu a mezitím na ni byl vyvíjen nátlak, aby vystoupila z řádu za příslib svobody. Sestra Restituta od-

pokračování na straně 12...

Kostel blahoslavené Marie Restituty v Brně

zdroj: Wikipedie

mítla. Nacisté v čele s Martinem Bohrmannem se rozhodli využít Restitutu kauzu jako odstrašující případ pro nepoddajné příslušníky církve. Proto ji 29. října 1942 odsoudili k smrti a poté nereagovali na četné žádosti o milost. Když se Dr. Stumpföhl dozvěděl o tomto rozsudku, plakal a říkal: „To jsem nechtěl.“ Marie Restituta čekala na popravu v cele smrti 5 měsíců. Věznění a nečinnost byly pro aktivní sestru Restitutu něčím, s čím se dosud nesetkala. Ale právě v těchto těžkých podmínkách nejstoty a strádání rostla ještě více k obrazu Pána Ježíše. Ztratila slupku své přísnosti, prohloubila se její laskavost a pokora a ještě pevněji se přimkla k Pánu Bohu. V jednom ze svých dopisů z vězení píše: „Jsem klidná a odevzdaná, vím zcela spolehlivě, že můj milý Bůh nade mnou bdí a že na mne nenaloží víc, než mohu unést.“ O lásce a statečnosti sestry Marie Restituty vydávaly svědectví její spoluvězeňkyně – přispěla k tomu, že několik z nich našlo cestu k Pánu Bohu. Marie Restituta byla 30. března 1943 popravena gilotinou. Nacisté odmítli vydat její tělo a pohřbili ji v hromadném hrobě na vídeňském Ústředním hřbitově.

Marie Restituta tři týdny před vynesením rozsudku smrti
(převzato z časopisu Milujte.se)

Proces blahořečení byl zahájen v roce 1988 a v roce 1998 při své návštěvě Vídně prohlásil papež Jan Pavel II. Marii Restitutu Helenu Kafkovou za blahoslavenou. Její památku si připomínáme 29. října – v den, kdy byla odsouzena k smrti. Vídeňští Češi považují sestru Marii Restitutu za svou patronku.

V Brně můžeme Marii Restitutu uctít na několika místech. Jednak v Husovi-

cích na Dukelské 27 u jejího rodného domku, který odkoupili františkáni a starají se o něj. Nedaleko je také park Marie Restituty, který byl nedávno zrekonstruován a bude se v něm rovněž nacházet její socha. Nyní probíhá soutěž o návrh na tuto sochu, vyhodnocení soutěže je plánováno v říjnu. Brno tedy bude mít vedle sochy sv. Martina Středy také sochu další svaté osoby, která je s Brnem spojena. V Brně-Lesné se rovněž nachází Duchovní centrum P. Martina Středy a blahoslavené Marie Restituty, dokončené v roce 2005. V září 2020 byl slavnostně otevřen kostel Marie Restituty, který stojí u tohoto centra a je pozoruhodným dílem moderní architektury. Marie Restituta je uctívána rovněž ve Vídni, např. její kaple se nachází v nemocnici Hartmannspital, kde zahajují svou službu Sestry od křesťanské lásky.

Pokud byste se o Marii Restituté chtěli dozvědět více, doporučuji článek v časopise Milujte.se (číslo 11, dostupné online) nebo pak knihu Vhod či nevhod od Antonia Sagardoy, kterou si můžete zapůjčit ode mě nebo od otce Josefa.

*** Radka Svobodová

Svatý Václav

Svatý Václav je prvním světcem českého původu, příslušníkem první dynastie panovníků rodu Přemyslovců, hlavním patronem České země a symbolem české státnosti. Je to jeden z nejvýznamnějších a neoblíbenějších českých svatých v naší zemi, mučedník, jehož životní příběh sehrál velmi důležitou úlohu v emancipaci českého národa a přemyslovské dynastie v rámci křesťanské Evropy.

Velká Morava zaniká kolem roku 907 pod nájezdy kočovných Maďarů. Určitou spojnicí s Moravou představuje působení knížecího manželského páru z rodu **Přemyslovců, Bořivoje a Ludmily**, které pokřtil **svatý Metoděj**. Po smrti Bořivoje se střídají u vlády jejich synové Spytihněv a Vratislav. **Václav** byl synem **Vratislava** (mladšího syna Ludmily) a **Drahomíry**, dcery knížete Havolanů (polabští Slované). Narodil se kolem roku **907** jako **syn českého knížete Vratislava z rodu Přemyslovců**. Podle pověsti byl vychováván svou babičkou **sv. Ludmilou** (svatořečena ve 12. století) a vzdělával se na **Budči**,

kde se mu dostalo v té době u panovníků neobvyklého vzdělání, které zřejmě spočívalo ve studiu především latinského žaltáře. Pozdější staroslovanské legendy zmiňují i studium slovanských knih. První staroslovanská legenda líčí Václavovy postřižiny, obřad slavnostního stříhání vlasů zpravidla ve věku sedmi let. Podle předpokládaného data narození Václava a údaje, že Vratislav na postřižiny pozval biskupa, je možné obřad klást do roku 915, krátce po Vratislavově nástupu na trůn.

Po smrti knížete Vratislava, 13. února 921, se ujala regentské vlády **Václavova matka Drahomíra**. **Václav spolu s mladším bratrem Boleslavem zůstal v péči Ludmily**. Mezi oběma ženami a jejich stoupenci vznikl spor o vliv na Václava a moc v knížectví. Ve sporu zřejmě šlo i o vztah k Sasku, kam se v rámci východofranské říše přesunula moc z Bavorska a které si pod vládou Jindřicha I. Ptáčníka podrobovalo sousední slovanské kmeny. Spor pro Ludmilu skončil jejím zavražděním Drahomířinými společníky Tunnou a Gommonem 15. září 921. Na hradě Tetíně uskrtili Ludmilu jejím vlastním šálem. Drahomíra zvolila záměrně tento způsob vraždy, aby kněžna Ludmila nemohla být považována za „krvavou“

mučedníci. Pozdější legendy ve sporu ukazují Drahomíru jako zastánkyni pohanství, proti které stála zastánkyně křesťanství Ludmila, jejíž roli následně převzal Václav. Když však Ludmilu pochovali, Drahomíra svých činů litovala a nad Ludmiliným hrobem dala brzy po její smrti vystavět kostel.

V době Vratislavovy smrti v únoru 921 Václav ještě nebyl považován za dospělého, a proto po svém otci nenastoupil vládu. Kdy Václav dosáhl dospělosti, není přesně známo. Nejpozději to muselo být na podzim 925, kdy již vládl a nechal přenést **ostatky kněžny Ludmily z Tetína do Prahy na Pražský hrad do kostela sv. Jiří**. Tento čin se v té době rovná aktu svatořečení. Rovněž povolal zpět Drahomírou vyhnané kněze a nechal obnovit zničené kostely. Jeho matka Drahomíra proti němu chystala úklady, a tak ji vyhnal.

Václav byl příkladným panovníkem, svým vlastním příkladem přiváděl lidi k Bohu a lidé ho ctili. Byl velmi mírný, zbožný a spravedlivý. Vykupoval otroky z otroctví, protože chtěl, aby mohli žít svobodně. Nechtěl, aby lidé byli popravováni, a snažil se tomu zabránit. Staral se o vdovy a sirotky. Nakonec se smířil i se svojí matkou a po upevnění svého postavení ji povolal zpět ke dvoru.

Václavova nedlouhá vláda je provázena určitými kroky, které bývají ze strany historiků hodnoceny jako úspěšné. S mocným sousedem, východofranckým králem **Jindřichem I. Ptáčníkem** uzavírá spojenečství, jehož součástí je placení ročního poplatku za smírné řešení. Na „oplátku“ získává Václav **rámeň sv. Víta**, jenž si palmu mučednictví vysloužil za Diokleciánova pronásledování na počátku 4. století. Ostatky tohoto sicilského svědka víry **vložil do nově založené rotundy na Pražském hradě** na místě současné Svatovítské katedrály. Čechy již dříve v různých dobách nepravidelně odváděly daň míru (*tributum pacis*) do říše, respektive do Bavorska již od dob Karla Velikého, nyní však již šlo o pravidelný poplatek výměnou za mír. Smírné řešení a „poddání se“ spojené s placením daně uchránilo rodící se český stát před Jindřichovou dobovačnou politikou uplatňovanou vůči pohanským severnějším Slovanům. Související Jindřichův dar relikvie (paže) svatého Víta dokládá, že Václava uznával za politického a křesťanského partnera.

V pozdějším období Václavovy vlády se vyostřuje střet s bratrem Boleslavem a jeho stoupenci. Boleslav s podporou své matky Drahomíry nesouhlasil s Václavovou mírovou politikou a sprádali plány, jak ho odstranit z knížecího

Obraz Jana Očka z Vlašimi

zdroj Wikipedie

trůnu a uchvátit moc v Čechách. 27. září, pravděpodobně roku 935 pozval Boleslav svého bratra Václava u příležitosti slavné mše na památku svatých Kosmy a Damiana do Staré Boleslavi. Dobře věděl, že zbožný Václav toto pozvání neodmítne. Když Václav brzy zrána v pondělí 28. září spěchá na mši, zavraždí jej za pomoci své ozbrojené družiny u dveří kostela. Lid Václava oplakával a nikdy na něj nezapomněl. Na jeho hrobě se stalo mnoho zázraků. Jeho nynější hrob v chrámu sv. Víta v Praze je dodnes hojně navštěvován.

První akt, který posmrtně zdůraznil Václavův význam, provedl zřejmě v pokání sám vrah Boleslav, který tři roky po bratrově smrti nechal jeho ostatky převést na Pražský hrad. Další kult byl pěstován v církevním prostředí, ze kterého pochází o několik desítek let mladší první dochované legendy. Již od 10. století se tedy projevuje dvojitý význam Václava:

jako světce vyznačujícího se křesťanskými ctnostmi a jako symbolu vládce přemyslovské dynastie a českého státu. Křivka popularity sv. Václava v 11. a 12. století začala stoupat. Obraz českého světce se objevuje na českých mincích, vznikají první sloky svatováclavského hymnu a kníže Václav je „zván“ do válečného pole jako ochránce českých bojovníků. Zrodí se **svatováclavská tradice**, která v něm vidí reprezentanta české státnosti, národního patrona a významného světce, jenž se přimlouvá za mír a pokoj v zemi.

Svatý Václav je jediným českým světcem, jehož svátek je součástí celosvětového kalendáře římskokatolické církve.

Svatý Václave, vévodo České země, oroduj za nás, pros za naše rodiny, politiky, kněze, moudré vládce a dar víry a pokoje pro celou naši zem.

Použité zdroje:

- 1) A. FRANZEN. Malé církevní dějiny. Praha: ZVON, 1992.
- 2) V. ŘEHÁKOVÁ, Církevní dějiny II. České církevní dějiny 4. vyd. Brněnské biskupství
- 3) V. SCHAUBEROVÁ / M. SCHINDLER, Velká kniha o svatých. Praha: KARMELETÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ, 2016.
- 4) Wikipedie

*** Marie Sandlerová

Architektura Porta coeli

V minulé části jsme se zabývali především postupem výstavby klášterního kostela, ale vlastní architektury jsme se dotkli pouze okrajově. Pojd'me se teď na hlavní architektonické prvky podívat podrobněji, a to nejenom v případě samotného chrámu, ale také portálu a budov konventu.

Klášterní kostel je trojlodní bazilikou klasicky orientovanou od východu na západ, s příčnou lodí, tzv. transeptem, a trojdílným závěrem. Svým půdorysem tak bazilika vytváří tvar latinského kříže.

Chrám sám má úctyhodné rozměry. Je dlouhý 65 m, široký 22 m a délka příčné lodi je 29 m. Poměr šířky bočních lodí k šířce lodi hlavní je 1:2. Výška hlavní lodě je 17 m, výška postranních lodí je poloviční.

Hlavní chrámovou loď, jižní postranní loď i příčná loď osvětlují po románském způsobu polokruhovitě zakončená okénka, proražená sešikmeným ostěním v tlustém obvodovém zdivu. Okna presbytáře jsou však již goticky lomená, kromě čtyř oken proražených zřejmě později, až v baroku. Pozoruhodná jsou též dvě velká kruhová okna, z nichž jedno je pro-

razeno v jižním štítu příčné lodi nad bočním vstupem do chrámu a druhé nad západním portálem.

Presbytář je dlouhý 17 m a sestává z čtverhranného pole chóru zaklenutého šestidílnou klenbou a polygonálního závěru. Do příčné lodi se otvírá hrotitě vyklenutým triumfálním obloukem. Na bocích presbytáře najdeme mnohem nižší a kratší boční chórové kaple, které jsou otevřené do příčné lodi podobně jako presbytář. Tyto kaple jsou zvenčí pětiboké, uvnitř je však jejich zdivo půlkruhu-

Gotické okno presbytáře

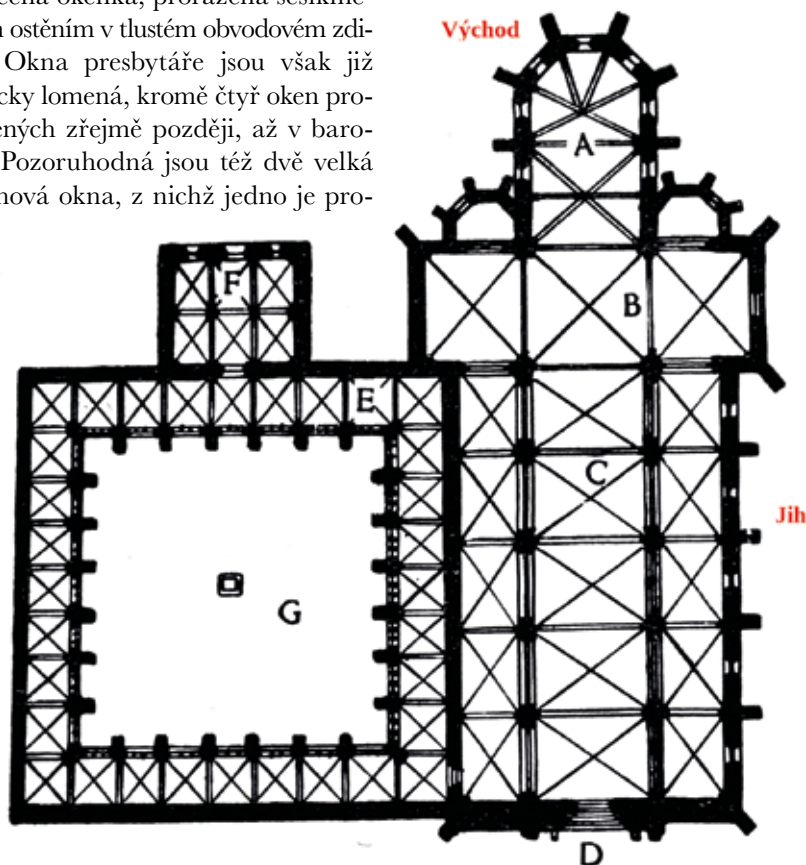
Foto: Josef Permedla

vitě vykrouženo a strop je zaklenut zvláštní kulovou klenbou, tzv. konchou.

Příčná loď se skládá ze tří čtvercových polí s křížovými klenbami. Obě křídla příčné lodi mají dnes v patře vestavěny barokní kůry, na nichž se sestry někdy účastnily bohoslužeb.

Bazilikální trojlodí má v každém poli po pěti obdélných klenebních polích. V hlavní lodi byla do dvou posledních západních polí vložena barokní kruchta, která snad zaujala místo někdejší středověké tribuny. Podobně obě západní pole bočních lodí byla oddělena příčkami, za nimiž bylo v severní lodi vybudováno schodiště na chór a v lodi jižní upraven prostor tzv. Božího hrobu a v patře skladištní komora. Hlavní chrámová loď je s bočními loděmi spojena lomenými obloukovými arkádami nesenými hranolovými pilíři. Její klenba je nesená tzv. příporami sestávajícími ze tří dřiků či sloupků, které jsou přiloženy k arkádovým pilířům, vybíhají od podlahy a nahore jsou ukončeny hlavicemi, z nichž vybíhají klenební žebra. V bočních lodích klenba rovněž spočívá na příporách.

Nejkrásnější částí klášterního chrámu je vstupní portál umístěný v západním průčelí hlavní lodi. Toto dílo je skvělou památkou kamenosochařského umění své doby, která nemá v naší vlasti ani v celé střední Evropě obdobu. Je orámován mohutným žebrem goticky zalomeným, které vybíhá ze dvou postranních konzol původně určených pro chrámovou předšň, která však nebyla vybudována. Boky portálu střeží dva ležící lvi. Od

A presbyterium

B transept

C hlavní loď

D portál

Západ

E křížová chodba

F kapitulní síň

G rajský dvůr

Původní půdorys kláštera Porta Coeli

Foto: Kateřina Říhová

Boční kaple s konchou Foto: Josef Permedla

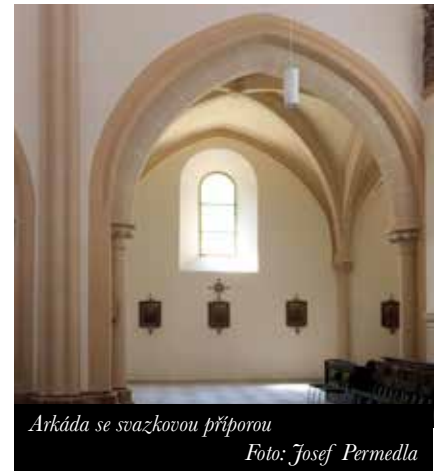
nich se rozvíjí po sešikmeném ostění podivuhodná kamenná krajka prostřídáná sloupky, mezi nimiž předstupují postavy 12 apoštolů, které tvoří hlavní figurální ozdobu portálu. Většina těchto soch postrádá ikonografické atributy, a tak až na několik výjimek (sv. Petr s klíčem, sv. Jan, snad sv. Matouš s perem či sv. Jakub s mečem) nelze přesně určit, která socha představuje kterého apoštola. Tyto sochy představují vrchol románského sochařského umění a štíhlá postava sv. Jana, poněkud esovitě prohnutá, ukazuje na přechod ke slohu gotickému. Hlavy soch a většina nohou či některé ruce nejsou původní. Tyto tělesné části soch totiž nejvíce trpěly při pustošivých nájezdech, kterými klášter v průběhu staletí prošel a při obnovách chrámu byly pak znovu doplněny nebo opraveny. Nad ostěním portálu se pak jako baldachýn vytvořený nad hlavami apoštolů klene deset arkád, které tvoří pruty s pupencovými hlavicemi, mezi nimiž se nachází pruhy bohaté vegetace.

Vlastní dveřní otvor, kterým se vstupuje do chrámu, je orámován věncem úponků s hrozny vinné révy. Ve své horní části je zalomen a v těchto místech podpírají nadpraží dvě figurky v mnišském šatu, které by snad mohly představovat sv. Benedikta a sv. Bernarda. Nad vlastním vchodem je umístěn tympanon vroubený pruhem vytvořeným z neskutečných zvířat. Ústřední postavou tympanonu je Kristus trůnící v mandorle. Jeho postava je zahalena královským rouchem a Spasitel pozdviženou pravíci žehná světu, zatímco v levici drží knihu života. Mandorlu obklopují symboly čtyř evan-

gelistů – dole lev a býk, nahoře orel v letu a anděl. U nohou Vykupitele klečí zakladatelé kláštera královna Konstancie a markrabě Přemysl, kteří Kristu obětují model kostela. Za nimi stojí dvě jiné postavy, pravděpodobně sv. Jan Křtitel a Panna Maria, patronka chrámu a ochránkyně cisterciáckého řádu.

Na západním průčelí chrámu se dnes nachází ve výklenku vedle portálu sousoší Krista s apoštoly v zahradě Getsemanské na Olivové hoře. Toto sousoší bylo vytvořeno mnohem později a odborníky je kladeno do konce 16. století.

K severní straně baziliky přiléhá stavba konventu, jehož křídla spolu s chrámem obklopují čtvercový rajský dvůr, v jehož středu je studna. Křížová chodba či ambit je položena o více než 1,5 m pod úroveň kostela a každé její křídlo má délku 38 m a šířku 4,1 m. Původně byla spojena s kostelem dvěma vchody, kterými se vstupovalo po schodech. Každé rameno má kromě polí rohových sedm kvadratických polí, otevřených arkádami do dvora, čímž arkády vytváří okenní stěny. Jednotlivá pole ambitu mají křížovou klenbu, spočívající na sloupcích ze strany stěny okenní či konzolách ze strany vnitřní. Nejlépe se dochovalo východní křídlo ambitu, kde se nachází kapitulní síň. Mezi sloupy síně, které nesou klenbu, je umístěn architektonicky provedený čtenářský pultík, osvětlení zajišťuje trojice kruhových oken. Do dnešních

Arkáda se svazkovou příporou

Foto: Josef Permedla

dob se dochovalo i horní patro konventu, kde se nad kapitulní síní pravděpodobně nacházel tzv. dormitář či společná klášterní ložnice, v jižním křídle pak byl umístěn refektář, klášterní jídelna. V dalších křídlech byly umístěny cely sester. Do západního křídla byl na počátku 20. století vestavěn nový konventní kostel.

Možná se čtenáři budou ptát, kdo chrám postavil. Byli to především členové cisterciáckého řádu, kteří byli zvyklí si svoje kostely a kláštery budovat sami. Na stavbě Porta coeli pracovali nejlepší řádoví stavitelé z cizích klášterů společně se staviteli domácími a velkým počtem místních spolupracovníků, mezi něž také patřily i tišnovské sestry. Všichni tito lidé zůstávají anonymními dělníky pro slávu Boží, jejichž jména byla sice vymazána z lidské paměti, ale zůstala zapsána v knize života pro odměnu věčnou.

*** Jan Kos

Tympanon

Foto: Josef Permedla

Farnosti Deblín a Křoví

Farnost Deblín

Římskokatolickou farnost Deblín tvoří několik obcí – Blahoňov, Braníškov, Čížky, Deblín, Kuřimská Nová Ves, Kuřimské Jestřabí, Nelepeč, Pejškov, Prosatín, Úsuší a Žernůvka. V některých obcích jsou kaple, jinde kostely. Farní kostel svatého Mikuláše stojí v Deblíně. Původně románská svatyně vznikla jako součást opevněného areálu s hradem. Starobylý ráz kostela setřela rozsáhlá barokní přestavba podle projektu Mořice Grimma v roce 1746. První písemná zmínka o deblínském kostele je z roku 1294, kdy Demetrius a Gertruda z Deblína darovali patronát kostela řádu německých rytířů v Opavě, což bylo potvrzeno roku 1295 olomouckým biskupem Dětřichem. Tento patronát trval až do roku 1540. Z této farnosti vzešli v minulosti dva bratři kněží P. Alois a František Kolářovi. V současné době zde byly také dvě primice. Z Deblína pochází P. Tomáš Koumal a P. Jaroslav Sojka.

Za zmínku stojí i působivá stavba rektorátního kostela sv. Antonína Paduánského v Kuřimské Nové Vsi z roku 1937. Mohutná lípa před kostelem vytváří místo k poklidnému rozjímání. V roce 2004 byla na budově místní fary odhalena pamětní deska P. Janu Podveskému, který

byl pronásledován komunistickým režimem v souvislosti s babickým případem. Na důchod se odstěhoval do Kuřimské Nové Vsi, kde vykonával duchovní správu v místním filiálním kostele až do své smrti v roce 1994. Je pohřben na místním hřbitově. Lidé stále vzpomínají na jeho otevřenost a vsřícnost. Byly zpracovány podklady pro jeho svatořečení. Kuřimská Nová Ves se v roce 2017 stala i součástí poznávací hry Poklady brněnské diecéze. Cílem této hry pro malé i velké bylo poznat „poklady“ brněnské diecéze – poutní místa, kostely, místa spojená s významnými osobnostmi.

V Žernůvce je Domov svaté Alžběty, jehož posláním je poskytnout odbornou sociální a ošetrovatelskou péči v duchu křesťanské lásky a respektování náboženské svobody všem, kteří mají sníženou soběstačnost z důvodu věku a jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné osoby. Usilují zde o to, aby klienti mohli svůj život prožít důstojně a smysluplně v ovzduší důvěry, radosti a pokoje, aby netrpěli nesnesitelnou bolestí, nebyli izolováni ani osamoceni. Zvláště aby i v posledních chvílích života mohli vnímat blízkost pečujících, rodiny a duchovní doprovázení.

Mimo jiné zde také důstojně dožil svůj život P. Josef Šindar, dlouholetý děkan tišnovský.

Než začala doba covidová, byla farnost velmi aktivní. Dvakrát do roka pořádala poutě po celé ČR i do zahraničí. Dokonce jsme byli několikrát na výletě po jižní Moravě a místních vinařstvích. Jednou jel celý autobus z Deblí-

na do divadla v Boleradicích. Pro děti a mládež pořádala farnost na jaře a na podzim víkendovky. Oblíbená je také postní duchovní obnova a přednášky na faře. Ve farnosti také probíhají vždy 13. v měsíci Fatimské dny, kdy je pozván cizí celebrant. Máme putovní sochu Panny Marie Fatimské, která putuje po rodinách, kde se modlí za rodiny a celou farnost. Také vzniklo, díky mnohým mladým nově přistěhovaným rodinám, děkanátní společenství rodin s dětmi. Scházíme se každou druhou neděli na faře v Tišnově nebo v Deblíně. Společně se modlíme, pořádáme výlety a přednášky o manželství.

V tomto textu byly použity úryvky z knihy Tišnov a okolí.

Farnost Křoví

K setkání s Bohem promlouvajícím v hořícím keři a zmrtevýchvalým Ježíšem zve kostel v Křoví. Křovský kostel sv. Petra a Pavla, který nahradil původní, dřevěný, byl posvěcen v roce 1809. Od roku 1986, kdy byla dokončena jeho rekonstrukce, láká obdivuhodně čistým a prosvětleným prostorem a zejména liturgickým vybavením navrženým sochařem Karlem Stádníkem. Jednoduchost je umocněna kombinací bílého Bračského mramoru a plastik ve zlaté barvě. Unikátní je kříž na čelní straně presbytáře. Symbolicky naznačuje zmrtevýchvstání ukřižovaného Krista, který objímá lidi z kříže. Svatostánek

Kostel ve Křoví

Foto: P. Petr Papoušek

představuje hořící keř, ze kterého promluvil Bůh k Mojžíšovi. Na přední stěně mramorového obětního stolu je reliéf Poslední večeře Páně, v zadní části jeho rámu je vložen ostatek sv. Jana Nepomuckého. Interiér je doplněn také originální křtitelnicí a zmenšenou kopií plastiky sv. Anežky České, Stádníkem vytvořenou pro svatovítskou katedrálu v Praze. Římskokatolická farnost Křoví, ke které patří i obce Křižínkov a Katov, pořádá tradiční poutě a hody, program pro děti či Farní den na zahradě. Křovským rodákem byl spisovatel, jezuita P. Blažej Ráček.

P. Petr Papoušek

Kvet' tam, kde rosteš!

Když jsem byla v Tišnově už sedm roků a měla jsem tři malé děti, pozvala mě kamarádka z našeho mládežnického „spolča“ z Brna na Cursillo. Říkala mi, že je to hnutí duchovní hodnoty a že pořádají 1. kurs v Brněnské diecézi a že si to mám užít.

A tak jsem jela. Cursillo trvalo celé tři dny – od čtvrtka večera do neděle odpoledne. Bylo to v roce 1994, probíhalo Na Petrinu v Brně a bylo nás tam asi 30 žen různého věku, povolání, vzdělání a stavu. Celý kurs vedly dobrovolné spolupracovnice a 2 kněží.

Impulsy byly na témata základních otázek křesťanského života, doplněné osobním svědectvím spolupracovníků. Po každém impulsu následovaly rozhovory v malých skupinkách u stolků. Postupně jsme tichem a rozhovory byly vedeny k setkání se sebou, setkání s Kristem a setkáním se společenstvím.

Když jsem odjížděla po závěrečné slavnosti domů, věděla jsem, že mi Cursillo pojmenovalo to, po čem jsem toužila už delší dobu – touhu něco dělat (apoštolát) a touhu po společenství. Už po přestěhování do Tiš-

nova jsem dvakrát krátkodobě do nějakého „spolča“ chodila, ale buď skončilo nebo jsem měla malé děti a nemohla jsem chodit. V době účasti na Cursillo jsem už delší dobu do žádného společenství nepatřila.

Po nějakém čase mi bylo nabídnuto stát se spolupracovnicí Cursilla.

To už jsem věděla, že Cursillo je prožitek toho, co je podstatné pro bytí křesťana.

Cílem je, abychom ve svém životě prožívali křesťanství jako radostný způsob života a abychom to všechno předávali dál, abychom se stali kvasem evangelia každý ve svém prostředí, kam nás Bůh postavil. V Cursillo se říká: „Kvet' tam, kde rosteš!“

Pomůckou pro udržování tohoto vývoje je společenství, jehož podstatou je sdílení, modlitba a zaměření na apoštolát každého.

Cursillo vzniklo na Mallorce v letech 1940–1949 a bylo výsledkem společného hledání skupiny madých křesťanů, kteří hledali, jak obnovit náboženský život po zmatcích občanské války. Viděli, že bohoslužby navště-

Foto: Veronika Mičulková

vuje hodně křesťanů, ale evangelium sotva zasahuje do jejich života.

Patřili k laickému hnutí Katolická akce a scházeli se k rozhovorům pod vedením kněze Sebastiána Gayá, mladého velkoobchodníka Eduarda Bonnina a biskupa Dr. Juana Herváze.

Cestu k vzniku Cursilla otevřela příprava „Svatého roku 1948“ – poutě do Santiaga de Compostela. 4. ledna 1949 se konalo 1. Cursillo na Mallorce v klášteře San Honorato a od té doby se rozšířilo téměř do celého světa.

2 roky po mém Cursillo jsme s dalšími třemi novými cursillistkami založili naše „spolčo“. Dnes je nás už víc cursillistů, v našem „spolču“ je nám dobře a jsme otevření novým členům.

Více o Cursillo se můžete dovědět na webu: cursillo.cz.

*** Ivana Šmardová

Ekumenické okénko

Na skok k tišnovským adventistům aneb Jak Bůh spojuje

Poslední půlrok přinesl mnoho změn celé naší společnosti a nebyly bychom správní křesťané, kdybychom ve sborech nedokázali reflektovat potřeby společnosti. Tak i náš sbor, jako mnoho jiných společenství napříč církvemi, se tváří v tvář uprchlické krizi rozhodl nabídnout své prostory ukrajinským uprchlíkům. Přes církevní databázi se k nám dostaly tři adventistky z okolí Oděsy, které našly domov u nás v podkroví, a tak jsme oprášili školní ruštinu (překlad kázání bývá skutečným oříškem) a získali vzácné sestry v Kristu. Je obdivuhodné, s jakou pokorou a vděčností přijala nejstarší z nich, třiasedmdesátiletá Nina, svůj nucený azyl. Pokaždé, když se jí ptám, jak se má a co potřebuje, s úsměvem mě ujišťuje, že jí nic nechybí, protože je mezi svými a je za to Bohu vděčná. I když věk přináší zdravotní potíže, Bůh naplňuje její potřeby a to i skrze bratry a sestry v Tišnově.

Další neobvyklou skupinou účastníků bohoslužeb jsou neslyšící, kteří nemají vlastní sbor, protože naše bohoslužba je založena na slovu, a tak je nutný překlad do znakové řeči. Naštěstí v naší církvi existuje služba neslyšícím, a proto se ti, kteří bydlí na Brněnsku a mají náš sbor blízko, spojili s tlumočníky a dalšími neslyšícími a účastnili se už třikrát bohoslužby u nás. Věřili byste, že lze tlumočit i hudbu? Pohled na sestru procítěně tlumočící písně byl i pro nás inspirativní. Po skončení jsme „popovídali“ u společného jídla, případně šli společně obdivovat krásy Tišnovska na vycházce a mohli jsme tak nahlédnout do světa tichého, leč stejně bohatého jako ten náš. Tyhle návštěvy ve mně také vyvolávají otázky ohledně obsahu našich bohoslužeb – jejich přílišná závislost na slovu, na kterou jsme pohodlně zvyklí, může být překážkou pro ty, kteří mluví jiným jazykem, ať je tu ukrajinština či znaková řeč. Proto je třeba přinášet do služby Bohu více smyslů, vždyť Bůh nám nedal jen sluch a zrak, ale i chuť, hmat a čich. V tom vidím výzvu pro nás do budoucna.

Protože k nám pravidelně chodí i jeden slepý bratr, měla jsem při tak pestře obsazené bohoslužbě radostný pocit, že Bůh je vskutku Bohem všech a nádherně nás spojuje. Slepí, hluchí, cizinci – všichni jsme Boží rodina, sláva Pánu!

*** Martina Laušmanová

Angličtina pro mladé

Společenství Křesťané Tišnov (KT) zve mladé od 13 let na angličtinu s rodilými mluvčími (konverzace a také hry :-). Od září, každý čtvrtek v 17:00–18:30, v Kině Svratka. Kontakty: 732 719 130 a krestanetisnov@gmail.com.

Článek o KT připravujeme do dalšího čísla Cesty světla.

*** Radka Svobodová

Foto: Veronika Mičulková

A chance to
SPEAK
ENGLISH

JOIN US FOR CONVERSATION AND GAMES

Thursdays 17:00-18:30

September through May

Tišnov Kino Svratka

(side room)

Ages 13+

732.719.130
KRESTANETISNOV@GMAIL.COM

Sponsored by
KŘESŤANÉ
TIŠNOV

Péče zdravotní sestry přímo u vás doma

Už více než 15 let každé ráno charitní sestry Domácí zdravotní péče naloží své zdravotnické sesterské brašny do auta a rozjedou se k pacientům po celém tišnovském a kuřimském regionu. Najedou denně desítky kilometrů a pomohou desítkám pacientů – s převazy, odběry krve nebo třeba rehabilitací. A to všechno u pacientů doma, bez nutnosti návštěvy lékaře nebo hospitalizace.

Domácí zdravotní péče je jednou ze služeb domácí péče

Z charitních služeb do domácí péče spadají ještě Pečovatelská a Odlehčovací služba a také Domácí hospic Porta Vitae, každá z těchto služeb přináší (svým specifickým způsobem) odbornou péči přímo k pacientům domů.

V případě Domácí zdravotní péče poskytují všeobecné sestry pacientům péči, které se jim běžně dostává od se-

ster v nemocnicích nebo u obvodních či odborných lékařů. Přijíždí za pacientem domů a poskytují zdravotní úkony, které nemocnému předepsal lékař.

Kdo může péči sester předepsat?

Péči sester v domácím prostředí pacientovi (staršímu 18 let) předepisuje odborný lékař při ukončení hospitalizace nebo obvodní lékař, který zvaží její vhodnost, určí četnost návštěv i zdravotnické úkony, které je třeba při návštěvě vykonat. Takto předepsaná péče je pak plně hrazena ze zdravotního pojištění a pacient na ni nic nedoplácí.

Být doma je součástí léčby

Nemocnice nebo náročné a pravidelné přejezdy k lékaři nemá nikdo rád. Pokud je péče v domácím prostředí možná, přináší s sebou spoustu výhod. Zkracuje významným způ-

sobem dobu hospitalizace, přispívá k časnějšímu uzdravení, snižuje riziko komplikací a především velmi pozitivně ovlivňuje psychiku nemocného a jeho rodinných příslušníků. Nemocný zůstává po dobu své rekonvalescence se svými blízkými v prostředí, které je mu blízké a kde se cítí bezpečně. Stejně jako paní Jana, která po chirurgickém zákroku nemusí zůstat kvůli nutným převazům v nemocnici, ale díky domácí péči sester se může vrátit za svou rodinou a dětmi. Panu Františkovi zase odpadly četné přejezdy na rehabilitace, protože nohu po operaci mu sestry pomáhají rozhýbat přímo u něj doma a u paní Marie zase zajišťují pravidelné kontrolní odběry krve i aplikaci nutných injekcí, a ona tak nemusí absolvovat pro ni v jejím vysokém věku náročné přejezdy k lékaři autobusem.

Charitní Domácí zdravotní péči najdete na Brněnské 305 v Tišnově a všechny další podrobnější informace o službě vám ráda podá vrchní sestra Zuzana Švábová, tel. 736 523 684, zuzana.svabova@tisnov.charita.cz.

*** Marta Rémanová

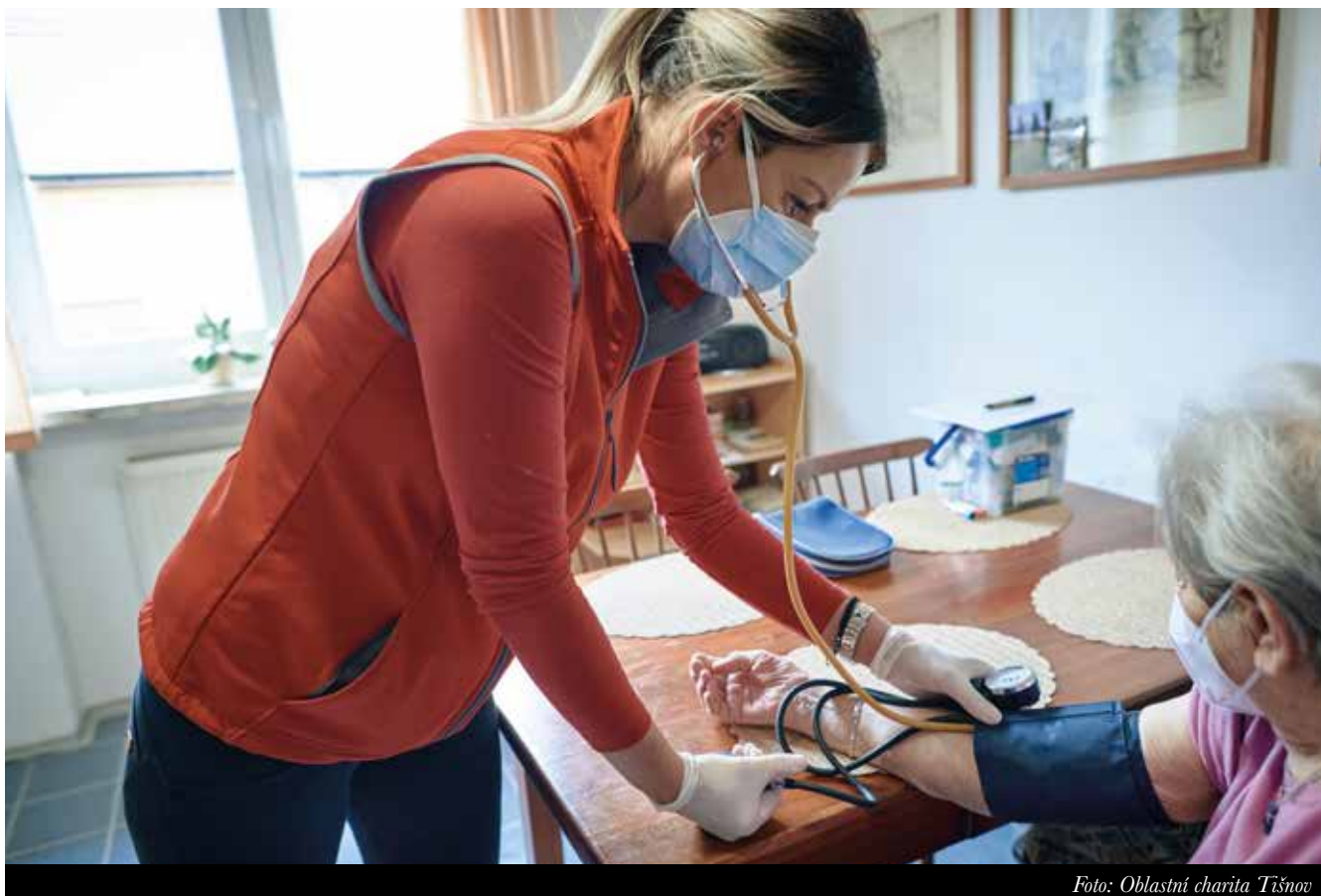

Foto: Oblastní charita Tišnov

Dobrovolničení Tišnováků v Bulharsku u salesiánů

Již před třemi roky jsme dostali nabídku ohledně dobrovolničení u salesiánů a s tím spojeného cestování po Bulharsku a blízkých zemích. Ale až v letošním roce, koncem června, se nám podařilo tento výlet zrealizovat, přestože do poslední chvíle nebylo jisté, zda to vůbec „hecnem“. Nakonec jsme si na tuto cestu vyhradili 12 dní.

Přes Slovensko, Maďarsko, Srbsko...

Po čtvrté hodině ranní se nás sedm statečných mládežníků nalodilo do jednoho auta a vyrazili jsme na cestu, avšak s menším zpožděním. Nejmenovaného pasažéra totiž vzbudil až telefonát nedočkavých a nabalených výletníků před domem.

Větší přestávku jsme si dali v hlavním městě Srbska, Bělehradě, kde jsme navštívili historické centrum, které zaujalo především chlapeckou část grupy, neboť zde byly vystaveny tanky a jiné válečné stroje. Po cestě k našemu cíli vedly naše kroky přes malebný pravoslavný klášter Poganovo, rozprostírající se v překrásném horském meandrovitém údolí uprostřed nedotknuté přírody, jejíž stav ovlivnil i místní vozovku v podobě padajících kamenů. Po zdlouhavém čekání na bulharských hranicích jsme zažili ducha púlnoční Sofie i s hemžícími se šváby pod nohama.

Do **Kazanlaku**, na místo určení, jsme dorazili až těsně nad ránem, kde jsme zbylé dvě hodiny dospávali dobrovolně v autě (někteří přímo na vozovce 😊), před střediskem Salesiánů

Dona Bosca. Dle salesiánů jsme byli v tomto druhu příkopové turistiky opravdu raritní.

Kdo se nás ujal?

Ráno nás mile přivítal i se svojí manželkou a dvěma malými dětmi František Jeleček, který se sem s rodinou na pár let přestěhoval, aby salesiánům pomáhal, a to jak se sháněním financí pro stavějící se kostel a školu, tak s dozíráním na stavbu a staráním se o dobrovolníky na krátké pobyty. Je až neskutečné, co jeden člověk dokáže pokrýt a čeho se pro dobro dokáže vzdát.

Ihned nás ubytoval, nachystal snídaní v bulharském duchu (sýr skombinovaný s marmeládou, zeleninová pasta lutenica, světlý chléb...). Po snídani následovala práce ve **Staré Zagoře**, která se nachází cca 35 km od Kazanlaku. Dozvěděli jsme se, že veškerá salesiánská činnost v Bulharsku je nyní soustředěna v Zagoře. V jednom již zkolaudovaném křídle budoucí školy sídlí skupinka českých salesiánů s velmi osobitým smyslem pro humor. 😊

Během pobytu, který trval čtyři dny, nás příjemně hostili, seznámili nás

Foto: Jiří Halouzka

s místní kulturou, byli jsme i na výletě. František a o. Petr nás dokonce vzali jeden večer na jídlo do místního vyhlášeného podniku, kde jsme měli možnost degustace nejenom místních specialit.

Vypomáhali jsme s montáží plotu, regálů, sekáním trávníku, štípáním dřeva, uklízením...

Chudoba a jiná mentalita

Jedním z nejsilnějších zážitků této „dovolené“ byla návštěva zagorského slumu, nazývaném „machala“, pod vedením o. Petra. Žije v něm kolem 30 tisíc Romů, mnohdy v nedůstojných podmínkách, s nedostatečným zajištěním základních životních potřeb v rozpadajících se domech. Jednu domácnost jsme měli možnost navštívit.

Spousta dětí nedosáhne ani základního vzdělání vlivem místního vzdělávacího systému, kdy učitelé nemají problém docházku dětem zapsat, přestože děti nejsou přítomny. Mnohdy rodiče upřednostňují ochranu svých dětí před dostatečnou edukací, aby přešli případnému kontaktu s drogami a znásilněním. Bývá zde standardní uzavření sňatku se čtrnáctiletými dívkami. Výjimkou není ani výchova dětí bez jakékoliv legitimace, což značně znesnadňuje nalezení zaměstnání.

Poblíž Kazanlaku se nachází druhá romská čtvrť, která je mnohem uzavřenější, obehnaná zdmi a na jejíž území v podstatě nemůže vstoupit nikdo cizí. A naopak, Romové z těchto ghett se bojí vstoupit do „světa bělochů“.

Co pro chudé Romy salesiáni a dobrovolníci dělají?

Veškerá salesiánská činnost v Zagoře se soustředí na výchovu a práci s romskou mládeží ve spolupráci s několika dobrovolníky na roční pobyt, se kterými jsme měli možnost se osobně seznámit. Chystají letní tábor, edukační

Foto: salesián o. Petr

programy pro děti, vedou kroužky, kterých se ale mohou děti účastnit pod podmínkou chození na doučování. Často je učí základní dovednosti, které u nás zvládají děti v mateřské škole, a v neposlední řadě zvyšují povědomí o víře. Mezi mladými se pomalu vytváří skupinka romských animátorů, kteří pomáhají s vedením kroužků a doučováním.

Medúzy a medvědi, krávy a sněhulák

Následující dny nás čekalo cestování severně podél bulharského pobřeží. Měli jsme možnost poznat turisticky známá města pobřeží Černého moře, např. Černomorec, Burgas, Nesebar a Varnu, a plnými doušky si užívat přímořského klimatu, vln, sluníčka, medúz a tamního hmyzu, od kterého nás ne vždy oddělovaly stěny našich stanů.

Po třech krásných dnech jsme se rozhodli poslední část naší aktivní dovolené strávit ještě aktivněji poznáváním Rumunska. Toužili jsme po zdolání Moldoveanu, nejvyšší hory pohoří Fagaraš i celého Rumunska. Avšak z časových důvodů a nedostatku energie jsme až na vrchol nakonec nevystoupali, ale o to víc jsme si užívali krásných výhledů, a dokonce si postavili ze sněhu sněhuláka. Během cesty autem jsme, světe div se, narazili na čtyři dospívající medvěďata, která jsme viděli na metr zblízka. Potkávali jsme také poměrně dost Čechů, některé jakožto účastníky závodu Gumbalkán.

Kulturním šokem pro nás byly sociální rozdíly a prostředí v celé Bukurešti (mrzáci, odpadky, smrad, neudržované budovy, prašné cesty v centru města). Do paměti se nám vrylo i malinko děsivé kempování u benzinky

nebo brzké probuzení v prostředí rumunského venkova ve společnosti hovězího dobytka.

Co si odnášíme?

Z tohoto velmi neobyčejného výletu si někteří kromě zážitků, nadšení, dojmů, suvenýrů i fotek přivezli i nevědní dárek v podobě gastrointestinálních obtíží. Ale hlavně jsme si díky poznání jiných míst uvědomili, že se máme i přes zhoršující se ekonomickou situaci v naší zemi velmi dobře. Vážme si toho.

Lze pomoci i jinak než vyjet jako dobrovolník?

Škola a kostel se začaly stavět již v roce 2013. Lidé se prý často ptají, kdy to bude hotové? František odpovídá: „Ža 18 milionů.“ „Ale mě nezajímá částka, mě zajímá kdy“ opakují svoji otázku lidé „No až budeme mít ty miliony.“

Tak jim držíme palce. A můžeme je podpořit nejen finančně na <https://www.sdb.cz/podporte-nas/>

*** Aneta Straková, Marie Smetanová

Foto: Jiří Halouzka

Zveme všechny farníky, kteří by se chtěli o salesiánech v Bulharsku a o tomto našem cestování dozvědět víc, na faru, termín bude upřesněn. Čeká nás povídání a beseda s promítáním fotek. Těšíme se.

Jirka, Kuba, Dominik, Vojta, Honza, Maruška a Aneta

Ohlédnutí za „děkanátkem“

V sobotu 18. 6. 2022 proběhlo v Tišnově děkanátní setkání mládeže. Letošním mottem byl tento verš z Bible: „Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu“ (Gen 1,27).

Setkání jsme odstartovali společnou mší svatou, kterou celebroidal otec Petr Papoušek z Deblína a místní otec Jiří Landa. Mši doprovázela místní mini schola, která doprovází páteční mše svaté pro mládež. Následovaly dvě přednášky, mezi kterými si účastníci mohli vybrat. Pozvání přijala Mgr. Ludmila Štěpánková z CENAPu a ThDr. PhDr. Radek Mezulánik, Ph.D., vedoucí katedry mediálních studií UJAK v Pra-

ze. Po přednáškách následovaly diskuze, hry na seznámení a pestrá nabídka workshopů. K závěru jsme se zchladili při vodní bitvě, vystřelili si z děla, společně se pomodlili, navštívili věž kostela a u táboráku si dali špekáčky, zazpívali písničky a povídali si. Na akci se sešla nejen mládež z Tišnova a Předklášteří, ale také mládež například z Deblína, Drásova a jiných farností.

Závěrem bych chtěla poděkovat své pravé i levé ruce Anetce Strakové, velký dík patří otci Josefovi Rybeckému za poskytnutí fary, finanční zajištění, podporu

a modlitby. Děkuji také otci Jiřímu Landovi a otci Petru Papouškovi za organizační výpomoc. Díky všem organizátorům i účastníkům, bez kterých by se akce nemohla uskutečnit. Děkuji také farnicím za napečené buchty. A největší dík patří našemu Tatínkovi, který se o nás postaral.

*** Pavlína Krásenská

Foto: Jan Bednář

Farní tábor 2022

Jako každý rok se ve Velkém Újezdě uskutečnil tišnovský farní tábor, děti byly ve věku od 1. do 9. třídy a společně jsme tu strávili deset dní. Byla možnost spát ve stanech s podsadou a pro ty více bojácné i na faře.

Letos jsme pobýli na čas ve středověku na španělské půdě, děti byly rozděleny do pěti království a musely čelit v mnoha bitvách našim hlavním nepřítelům – Maurům. Ovšem vítězství nebylo vždy zřejmé, co je jedno malé království proti tolika vojákům, co je jeden proti stu?!?! I přes neúspěchy či zklamané tváře jsme v sobě ještě našli sílu k boji. Naši malí Španělé tak zjistili, že bez sjednocení všech skupin dohromady zůstanou stále poraženi, a tak z těch roztroušených částí vytvořili jeden silný celek. Díky tomuto rozhodnutí jsme se dočkali výhry a Maurové byli konečně poraženi.

Takováto bitva stojí plno úsilí a není to zdaleka jednoduché, proto bylo na táboře i nespočet tzv. workshopů, kde bylo možné posbírat spoustu dalších zážitků, zkušeností i dovedností. Například se děti mohly vybavit meči, štíty nebo snad helmami, které si samy vyrobily a umožnily jim tak výhodu v bitvě. Na těchto workshopech se nejednalo vždy o výzbroj, šlo i o rozvíjení schopnosti v šití, pěstování a péči o rostliny, zaučování se do písma kaligrafie. Velmi oblíbená trasa lanovkou nad rybníkem zase vyžadovala spoustu odvahy.

Tradičně proběhl také celodenní výlet, na kterém jsme putovali podle mapy a zhlédli několik Božích muk, kapliček, ale pokochali jsme se i tamější krajinou, tento den byl pak zakončen opékáním špekáčků nad ohněm, táborovými písněmi a poté přespáním v lese pod širým nebem.

Každý den byl započatý i zakončený modlitbou, večerní modlitby byly ozvláštňené tím, že je vymýšlely děti,

vždy probíhaly v kostele. Všichni jsme začínali zpíváním písní za doprovodu kytary, kláves, flétny, či cajonu, pokračovalo se přes scénky, které si děti připravily, abychom si určité situace s Bohem mohli lépe představit. Navazovaly přímluvy, kde jsme prosili za své rodiny, společenství, sílu do dalších dní, a díky, kde jsme naopak děkovali za společně strávené chvíle. Samozřejmě tu byl i čas vyhrazený k osobní modlitbě a tento krásný duchovní zážitek byl opět ukončený zpěvem.

Na farním táboře jsme zažili i námi animovanou mši svatou. Znamenalo to, že každý byl zapojen do programu, každý se podílel na něčem jiném, ať už se to týkalo ministrování, přináš-

Foto: Filip Straka

Foto: Filip Straka

šení darů, čtení z Bible, doprovázení na hudební nástroje nebo samotného čtení přímluv, dohromady vše tvořilo dokonalý celek a další nevšední zkušenost.

Na konci tábora bylo slavnostní vyhlášení naší výhry, děti byly odměněny a pro odvážlivce uspořádána i stezka odvahy.

„Farní tábory pro mě byly vždy velkou odměnou po náročném školním roce. Jelikož jsem byla prvním rokem praktikantkou, nastalo mnoho změn, najednou tu byla starost a zodpovědnost, kterou jsem předtím necítila, i přesto jsem si čas strávený v tomto kolektivu velice užila. Doufám, že děti mají stejný dojem a podobné farní tábory budou probíhat nadále.“

**** Tereza Dvořáčková*

Foto: Filip Straka

Děti v kostele vítány

Jsem rád, že jsou v našich kostelích vidět děti. Ony jsou budoucnost farnosti. Věřím, že když nějaké malé dítě během bohoslužby zakřičí, všichni v duchu řekneme Bohu díky, že je tady. A pokud se nějaké dítě rozeřve, rodiče jistě dokážou odhadnout, kdy je třeba z kostela na chvíli odejít, aby všichni mohli slyšet Boží slovo.

Moc doporučuji, aby rodiče s dětmi, které už mohou při mši svaté něco vnímat, sedávali vpředu, třeba na lavič-

kách (v Předklášteří i na židličkách v příčné lodi), které jsou právě pro ně, aby děti všechno viděly z blízka. V zadních lavicích přes dospělé nic neuvidí a dříve začnou rušit. Malým dětem je možné vzít s sebou nějakou tichou hračku. Není špatně mít na pomoc knihu typu Nedělní misálek pro děti a společně sledovat, co se při mši svaté děje, případně potichu tu a tam dětem kousek vysvětlit. S většími dětmi už je možné se na mši svatou společně připravit doma.

Některé dítě vydrží sedět klidně, jiné se potřebuje občas projít po kostele. Tím jistě nikoho nerozptýlí natolik, že by se nemohl soustředit na mši svatou.

V tišnovském kostele bývá během školního roku při mši svaté v 8:45 tzv. kaplička. Tedy taková dětská bohoslužba slova zaměřená zejména na předškoláky, tedy pětileté děti. Školákům už vřele doporučuji být po celou mši svatou vpředu na lavičkách nejlépe s rodiči. Kluci mohou být klidně u oltáře jako ministranti. Boční kaple není úplně vhodným únikovým místem pro křičící děti, protože dveře nejsou zvukově izolované a v kostele je téměř vše slyšet. Doufám, že časem

vznikne místnost pro křičící děti v přízemí věže. O tom více v článku o opravách. V Předklášteří bude po dokončení oprav taková místnost k dispozici pod kůrem. Do těchto míst nedoporučuji přivést děti na celou mši svatou, aby si tam malovaly nebo hrály. Obávám se toho, že až povyroستou a malování je přestane bavit, bude obtížné naučit je, že do kostela se nechodí za zábavou, ale za Pánem Ježíšem. Těžší, avšak správnější cesta je vést je k prožívání bohoslužby přiměřeně věku.

Věřím tomu, že pokud se vydáte třeba s kočárkem do kostela, ale dítě celou mši svatou prokřičí a vy budete jen jezdit kolem kostela a neuslyšíte ani kousek Božího slova, Pán Bůh vás i přesto zahrne svou milostí a je to lepší než zůstat doma. Rozhodující je vaše touha po Bohu, kterou Pán nepřehlédne. Jistě může být období, kdy nezbyde než se jako rodiče na mši svaté střídát.

Pokud má rodina více dětí různého věku, je na zvážení, jak bohoslužbu prožívat s co největším duchovním užitekem a co nejvíce společně. Každé dítě je jiné, a proto hledejte svoji vlastní cestu a způsob prožívání neděle jako dne Páně a buďte přítomni tvůrčí a odvážní. A vy, kdo nyní malé děti nemáte, buďte, prosím, velkoryse shovívaví.

**** Otec Josef*

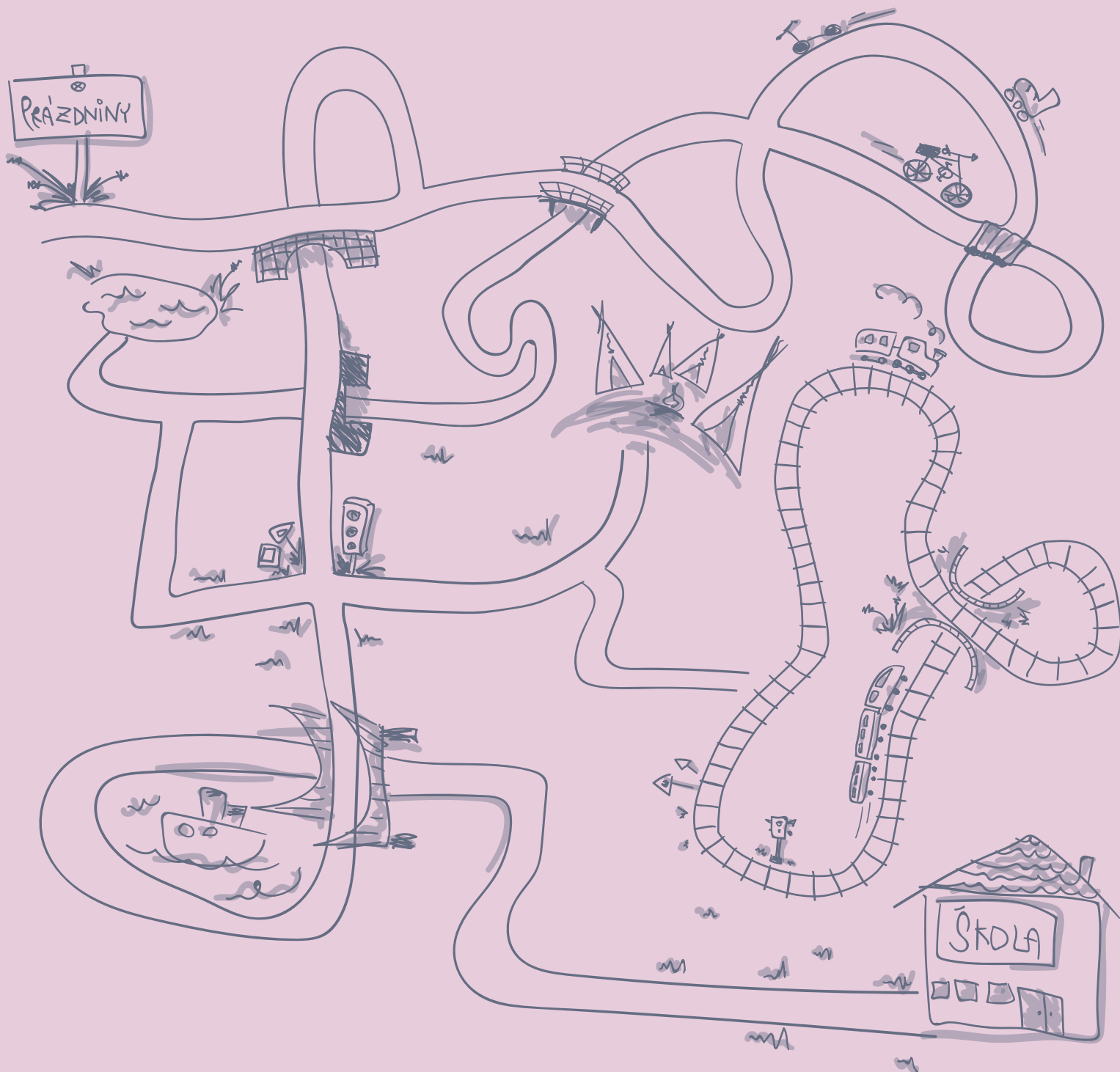

Foto: David Veseľý

PRÁZDNINY JSOU PLNÉ NOVÝCH ZÁŽITKŮ A DOBRODRUŽSTVÍ.

PŘIPOMEŇ SI, CO VŠE JSI ZAŽIL V TOMTO ČASE.

PROJDI TRASU KŘÍŽEM KRÁŽEM, PROTOŽE NĚKDY JE DŮLEŽITĚJŠÍ CESTA NEŽ CÍL.

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová
- **Korektura:** Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

